

גליון מס. 24 • ו' באייר תשמ"ו 15.5.1986
ושמו משה פונטה
(אלכס פרלסמן, עמ' 10–11)
טוס עם
Gillette®
למשחקי הגביע העולמי
MEXICO 86
אם אתה מתגלח בג'ילט,
אתה זוכה יום יום בגילוח הקרוב,
החלק והמהנה ביותר,
של סכיני הגילוח
הנמכרים בעולם כולו.
לקראת משחקי
מכסיקו 86', אתה עשוי לזכות
גם בפרסים, במבצע הגדול
של ג'ילט – נותני החסות הרשמיים
למשחקים.
פרס שני
6 טלוויזיות צבעוניות "14
פרס שלישי
200 אריזות שי ממבחר מוצרי ג'ילט
הגרלת ביניים שבועית
כל שבוע יוגרלו 5 פרסים -
אריזות שי ממבחר מוצרי ג'ילט.
SPORT BILLY PRODUCTIONS 1984
פרס ראשון
טיסה למקסיקו כולל חופשה באקפולקו
וכרטיסי כניסה למשחק הגמר ולאחד
ממשחקי חצי הגמר.
כל שעליך לעשות:
שלח את אריזת הקרטון של סכיני גילוח ג'ילט
או את מדבקת המבצע שע"ג אחד ממוצרי הטיפוח;
קצף גילוח, משחת גילוח או דאודורנט.
בצרוף התלוש להלן עם הסיסמא מושלמת
אל ת.ד. 21299, תל־אביב 61219 עבור ג'ילט
אינך מוגבל במיספר המעטפות
ככל שתרבה לשלוח ירבו סיכוייך!
MEXICO86
שם
כתובת
טל .. תעודת זיהוי
"ג'ילט – חד וחלק (השלם)
רצ"ב שמות הזוכים בהגרלה השבועית
ישראל יחזקאל – חולון
אצתייק אלי – באר־שבע
מלתר מרית – ירושלים
יהושוע הראל – רמת־גן
מיכאל יפת – כפר־סבא
Gillette®

טור ראשון

פשיטת הרגל של ההתאחדות

טרם נרגענו מעסק הביש. לא רק נבחרת הכדורגל שלנו פשטה את הרגל קבל עם ועדה. גם – ובעיקר – ההתאחדות לכדורגל. לא היתה בה מידת האומץ הדרושה לומר לא למארגני המשחק הבין־ארצי עם ארגנטינה. ואין הכוונה ללאו מוחלט. מישהו חייב היה לחשוב על כך שכדורגלן ישראלי אינו יכול להופיע במדי הנבחרת אחרי שבת־ליגה מתישה.

גם אנחנו, ב„מעריב", ניסינו כוחנו באירגון משחקים מעין אלה – שבינינו לבין עצמנו, אין בהם מאומה, פרט ליוקרה – וההתאחדות לא סירבה. כיוון שהם לא התקיימו בימי א'. הפעם, משום מה, נכנעו כל ראשיה ללחץ והסכימו להקריב את הכדורגלנים על מזבח יוקרתו של עתון.

לא מקובלת עלינו הדעה ש„הממלכה השביעית" תצליח להשפיע עד כדי כך על אנשי ציבור. מסתבר שביניהם יש גם אלה שמתכופפים למראה כל מלה כתובה בעתון. חבל שהנבחרת סבלה מכך.

ישמור האל את נבחרת הכדורסל

נבחרת הכדורסל יוצאת היום לבלגיה, למשימתה האירופית החשובה ביותר שלה השנה.

בלי מיקי ברקוביץ', דורון ג'מצ'י, מוטי ארואסטי וישראל אלימלך – מוטל על הנבחרת להחזיר את ישראל לדרג האירופי הראשון.

בעקבות משחק־הנצחון השלישי והאחרון עם בלגיה, באותו יום א' עצוב שבו הפסידו הכדורגלנים לארגנטינה, היא זקוקה לכל התפילות שבעולם.

בשער: משה פונטה, אין־ספור תארים על מזרן הג'ודו. סיפור חיים מרתק. עמ' 10–11.
צילום: עדי אבישי.

שבועספורט

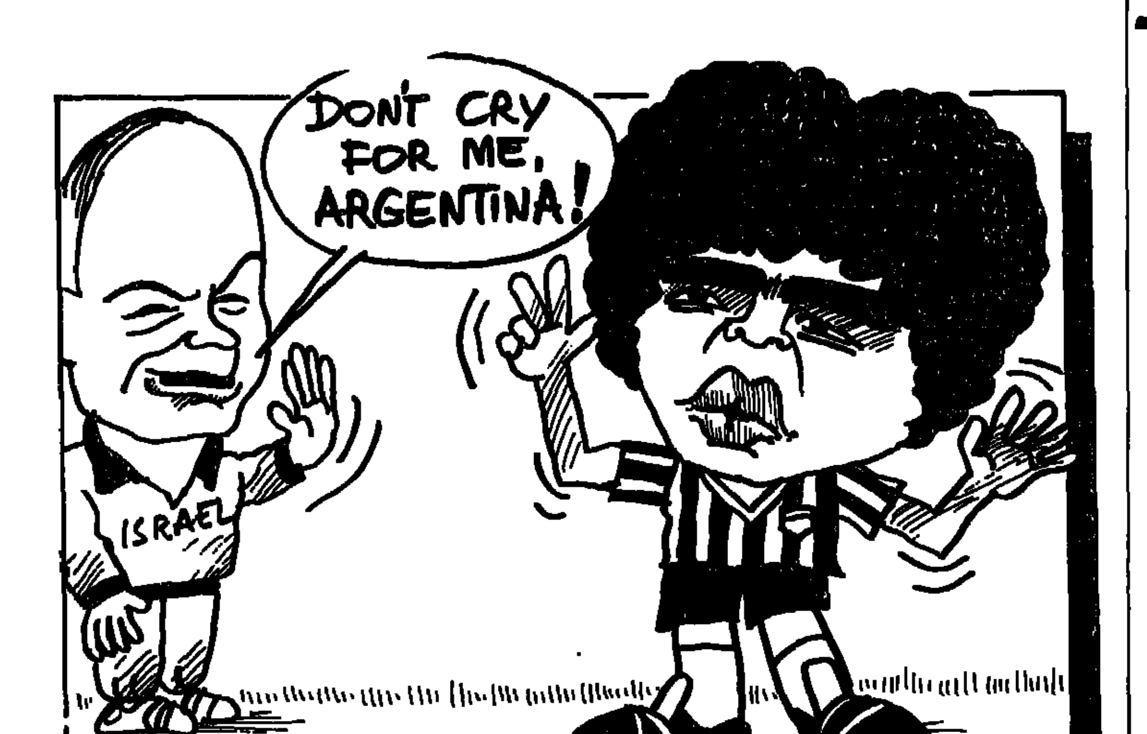
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

ISSN 0334-7877

כותבים

שערורייה

כאחד מאלפי הצופים באיצטדיון הרמת־גני, נרהמתי מאזלת הרגל של הנבחרת הישראלית במשחקה מול ארגנטינה. כל הטעם הטוב שהותירו כפי כדורגלניה המצויינים של ארגנטינה – סר למראה המחדל הגדול של הנבחרת.

למעשה – אין זה מחדל של הנבחרת, אלא של ההתאחדות לכדורגל. שמעתי ברדיו את „הסבריו" של מר שאול סוירי, יו"ר ההתאחדות לכדורגל. הוא דיבר על „ספורט" ועל כך ש„זה לא נורא".

זה נורא מר סוירי. בטבלת משחקיה של נבחרת ישראל ייךשם שהפסדנו לארגנטינה בתוצאה מחפירה 2–7. לא ייכתב שם שסוירי היה יו"ר ההתאחדות באותה שנה.

כמו כן יירשם המשחק לחובתו של המאמן היוצא יוסף מירמוביץ' וגם אותו קשה לי להבין. כיצד הוא יוצא בהצהרה שהאחראים לכשלון הם ראשי ההתאחדות? מרוע לא ראה יוסף מירמוביץ' את הנולד? האם אינו יודע ששחקניו אינם מסוגלים לייצג את ישראל בכבוד אחרי שבת של ליגה?

לכן איני מקבל את טיעוניו של המאמן. הוא „אכל אותה", כמו שאומרים, בגדול.

בכל אופן – בחו"ל מישהו היה משלם בעקבות השערורייה בראשו. ואצלנו?

תל־אביב — יעקב פרין

ועוד באותו משחק

כשהיתה התוצאה 2–2 במשחק עם ארגנטינה רחב ליבי. השערים של משה סיני ואורי מלמיליאן היו יפים אף יותר משני השערים הראשונים של הארגנטינים.

אבל, כידוע, אחר־כך ירד המבול. מדוע ירד?

יש לכך הרבה סיבות, מקצועיות בעיקר, אך העיקרית שבהן: אין לנו מאגר כדורגלנים כל כך גדול כדי להתמודד כשווים עם ארגנטינה. נצא מתוך הנחה שה־11 הראשונים של ישראל שעלו לשדה, עוד גילו יכולת מניחה את הדעת. אבל כיון שהמאמן בחר בשיטת „תחנת הרכבת", כלומר חילופים רבים ככל האפשר, כדי לשמור על כוחם של השחקנים ולא לעייפם עד מוות אחרי שבת של ליגה – נוצר פער שהלך וגדל ככל שהמשחק התקרב לסיומו.

אין לי דבר נגד השחקנים המחליפים של ישראל. כל אחד בוודאי ניסה לתת כיכולתו. אבל כולנו ראינו שהיכולת שלהם מוגבלת, ואף זאת בלשון המעטה. כדי לשמור על כוכבים כמו מאראדונה, אל־מירון ואחרים – דרושים שחקנים טובים יותר מעלו, עם כל הכבוד למגן הזה מבני־יהודה.

חבל רק שהנבחרת נפלה קרבן לארגנטינה שאפתנית, שלא באה לכאן כדי להתמודד רק במשחק רעים, אלא להכין עצמה לקראת המונדיאל הקרוב במכסיקו. היא את שלה עשתה. ואנחנו?

יפו — יצחק רקח

לא אסון

נבחרת הכדורסל יוצאת לבלגיה, שם תנסה לחזור לדרג א' באירופה. בעיני רבים נראה הרכבה של הנבחרת, מינוס כוכביה הראשיים, כדל ואפרורי.

בעיני הוא דווקא מוצא חן. לא יקרה שום אסון אם פעם ייצגו את הנבחרת שחקנים צעירים. ובכלל – שום אסון לא יקרה אם לא נצליח לחזור לדרג א'. נשחק בב' עד שנהיה טובים. ונהיה טובים רק אם הצעירים ירכשו נסיון בין־לאומי.

סביון — רוד שום

שעשועי נקודות

ברצוני להציע שינוי בשיטת הניקוד בכדורגל הישראלי:

שיטת „שלוש הנקודות" תבוטל ובמקומה אני מציע שיטה לפיה על כל שער, תקבל הקבוצה נקודה אחת. אם תהיה תוצאה של 0–0, שתי הקבוצות לא יזכו בנקודות. קבוצה שניצחה תיזכה בנקודת־בונוס. קבוצה שהפסידה ולא הבקיעה שער – תופחת נקודה ממאזנה. לשיטה זו מוצע לקרוא: „נקושער" – נקודה על כל שער.

לדוגמא: אם התוצאה תהיה 4–3, אזי חמש נקודות יינתנו למנצחת ושלוש למפסידה. במצב של 2–0 ייתנו שלוש נקודות למנצחת ותופחת נקודה מהמפסידה. במצב של 2–2 יקבלו שתי הקבוצות 2 נקודות כ"א.

כדי להמחיש עד כמה השיטה הנוכחית גרועה וגורמת עוול משווע לקבוצות, הנה דוגמא: המשחק בין מכבי ת"א למכבי פ"ת נסתיים ב־4–4. כל קבוצה קיבלה נקודה אחת בלבד, על אף העובדה ששתיהן גרמו הנאה רבה לקהל. לעומת זאת מנצחות קבוצות רבות בתוצאה 1–0 ומקבלות 3 נקודות – וספק אם הקהל נהנה. כך גם ב־0–0, שבו כל קבוצה מקבלת נקודה. איך אפשר להשוות 0–0 ל־4–4?

רעננה — דניאל ארץ־קדושה

לא חשוב הגיל – העיקר התרגיל

כשערך אודי סלע, שוערה הג'ינג'י של אלופת הכדוריד מכבי ראשון־לציון את הופעת הבכורה שלו במדי נבחרת

„זקן הספורטאים", שוער אלופת הכדוריד אודי סלע, מחליף קידומת בעוד חודשיים: „כשארגיש נסיגה – לא אחכה שמישהו יאמר לי זאת".
(צילם: עדי אבישי)

ישראל, לפני 22 וחצי שנים, עדיין לא שמעו חבריו לקבוצה שיש משחק כזה. בעוד חודשיים הוא ישנה קידומת – וב־9 ביולי יחגוג את יום הולדתו ה־40 !

אך אצלו, הגיל לא משחק תפקיד. מי שראה אותו במשחק החמישי בגמר־ויד, בין מכבי ראשל"צ והפועל ר"ג (21–18), הבחין שסלע לועג לשנים. הוא האיש, שביכולתו המעולה – תמיד בדקות הקשות של קבוצתו – הוציא את העוקץ ממשחקם של הרמת־גנים ונתן לראשל"צ את האליפות השניה שלה ברציפות.

סלע, „זקן" הספורטאים בליגות הבכירות, משחק, חרף גילו, בעיקר בגלל אהבתו הגדולה לכדוריד. „שתי הפציעות הקשות שעברתי, לפני ארבע שנים בברך שמאל, דירבנו אותי להוכיח – וקודם כל לעצמי – שאני מסוגל לעשות משהו. אנשים רבים, ביניהם אשתי ג'קי, שואלים אותי: עד מתי? – אני, כמובן, לא משיב. מעולם לא חשבתי על פרישה בשיא, כפי שידידים הציעו לי. אני בטוח, שיהיה לי משבר חריף כשאצטרך להיפרד מן השער", אומר סלע השואף להישגים גדולים יותר, למרות שהספיק כבר לטעום מכל מה שקיים בכדוריד הישראלי, בזירה המקומית והבין־לאומית.

קור־הרוח שלו, מוציא משווי־המשקל כל שחקן יריב, המנסה להכניעו. „גם כשהייתי בן 17, צעיר שחקני הנבחרת, לא רעד לי ה'פופיק'. השקט הנפשי, מאפשר לי להיות טוב ברגעים קשים. ההרגשה, שמוטלת עלי מעמסה, מאפשרת לי בדרך־כלל להגיע לרמת משחק טובה מאד. חברי לקבוצה מקבלים את יכולתי הטובה, כדבר מובן מאליו ואם יום אחד אני לא־כל־כך־טוב, הם פונים אלי בשאלה: מה קרה ?". אודי המנוסה, לא נותן להם הזדמנויות רבות לשאלות כאלו.

אודי מתאמן היום במרץ יותר גדול מזה שהיה לו בצעירותו – כשהכל בא בקלות. בעבר, התחמק מריצות־שדה ועל חוף הים. היום אינו „מפספס" את מרכיבי האימון הללו. אמנם רץ תמיד כמאסף ודואג שאיש לא ימצא אחריו – אבל משתדל לסיים כל ריצה, „כי אם מישהו עוצר, גם אני עוצר. זו המיגבלה הפסיכולוגית שלי", הוא מודה.

בעונה הבאה, ימשיך להגן על שער ראשל"צ. „אינני רוצה להתחייב על עוד כמה שנים. הכל תלוי ביכולת שלי. יש לי ביקורת עצמית גדולה מאוד. כשמרגיש שאני מתחת לרמה הממוצעת הטובה שלי וצריך לבוא שינוי במשחק, אני יוזם חילוף. כשארגיש נסיגה, לא אחכה שמישהו יאמר לי זאת".

(ברוריה ביגמן)

מאמנים על ספסל הלימודים

מאמני הצמרת, בכל ענפי הספורט, עשו שעות רבות בחופשת הפסח על ספסל הלימודים. במסגרת קורס מאמנים לאומיים ראשון מסוגו, שמקיים השנה בית־הספר למאמנים במכון וינגייט, הוזמנו למיפגש השני בקורס זה 65 מאמנים.

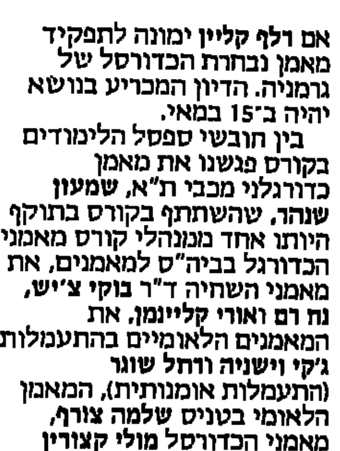
שני המרצים האורחים מחו"ל היו ממערב־גרמניה: פרופסור **סטפן סטרשיקה**, מרצה לתורת האימון וביומכניקה באוניברסיטת דורטמונד, וד"ר **אריך דיטר** האחראי על הכנת נבחרות משחקי הכדור בארצו למפעלים הבין־לאומיים, ומומחה להחזרת ספורטאים לפעילות אחרי פציעות. ד"ר דיטר הוא חבר הוועדה שתקבע אם **ולף קליין** ימונה לתפקיד מאמן נבחרת הכדורסל של גרמניה. הדיון המכריע בנושא יהיה ב־15 במאי.

בין חובשי ספסל הלימודים בקורס פגשנו את מאמן כדורגלני מכבי ת"א, **שמעון שנהר**, שהשתתף בקורס בתוקף היותו אחד ממנהלי קורס מאמני הכדורגל בביה"ס למאמנים, את מאמני השחיה ד"ר **בוקי צ'יש**, **נת רם** ו**אורי קליינמן**, את המאמנים הלאומיים בהתעמלות **ג'קי וישניה** ו**רחל שוגר** (התעמלות אומנותית), המאמן הלאומי בטניס **שלמה צורף**, מאמני הכדורסל **מולי קצורין** ו**אריה דוידסקו**, מאמן נבחרת ישראל בכדוריד **איגור ביאליק** ומאמן הקאדטים **זאב זילברברג**, מאמן הג'ודו **יונה מלניק**, מאמן ההיאבקות **דוד נייטיס** ו**אגנס קלטי**, מאמנת ההתעמלות, שהופיעה להשתלמות בפעם הראשונה.

„יש כאן הרבה מאד דברת. את מרבית הדברים שאנו שומעים כאן אי אפשר ליישם אצלנו. הקורס מרחיב אופקים במדעי האימון. הדברים החדשניים גורמים לי גרוי מסויים, אבל בסה"כ אני מתוסכל מהעובדה שאנחנו רחוקים מאד מהעולם שמתקדם", מחווה דעתו ד"ר בוקי צ'יש.

„לא למדתי כאן הרבה. השאלה העיקרית היא אם מה ששמעתי כאן יתרום למאמנים כאינדיבידואלים" אומר ג'קי וישניה. „הקורס מגביר את המודעות בצורך בשיתוף הפעולה בין המאמנים והמדענים בהכשרת ספורטאים ברמה גבוהה", מוסיפה רחל שוגר.

מולי קצורין נהנה מכל רגע בקורס. „הרבה דברים שעשיתי עד היום מתוך תחושה של צורך, או מתוך כך שעברתי על בשרי כשחקן, אני מבין עכשיו מדוע עלי לעשות אותם. אני מתפתח כאן בתחומים שלא הייתי מודע להם כלל עד היום".

אגי קלטי וג'קי וישנייה על הספסל. צילום: עדי אבישי.

„מאחר שספורט הוא מדע המתקדם בקצב רצחני, על המאמן להבין בדיוק עם מה הוא לא מסוגל להתמודד, ואת זה אנו מבינים בהרצאות האלה" טוען איגור ביאליק.

אורי שפר, מנהל בית־הספר למאמנים, יצר קשר עם מאמן השחיה האמריקני **ג'יימס איקאונסמן** מאינדיאנה, הנחשב למומחה מספר 1 בעולם, שעשוי להופיע בהשתלמות הבאה באוקטובר, יחד עם מאמן נבחרת אנגליה בשחיה ומאמן סיוף מצרפת.

ברוריה ביגמן

הגלשן ניצח בתחרות מפרשיות

המכוניות הראשונות נסעו קצת יותר מהר מקצב הליכה של אדם בריא, ותראו לאיזה מהירות הן הגיעו היום. גם גלשני הרוח הראשונים פילחו את המים במהירות שעלתה קצת על קצב שחיה של שחיין ממוצע.

חלפו פחות מעשרים שנה מאז השקת הגלשן הראשון, וכבר מדברים על היום שבו „יקרע" גלשן רוח את המיים במהירות של 40 קשר (למעלה מ־70 קמ"ש).

בסוף אפריל קבע האמריקני ג'ף קינג שיא עולם חדש – 36 קשר. בתחרות „אלפא ספיד טריאל", שנערכה בקליפורניה, הוא שיפר בשלושה קשר את השיא הקודם. קינג גלש על גלשן „ריינבו" ברוחב 40 ס"מ עם מפרש 6 מ"ר.

באותה תחרות, אך במקצה המפרשיות, הגיע ראשון לקו המטרה ...גלשן. גלשן זוגי מדגם „פאנדם" פשוט השאיר מאחור את כל המפרשיות הקונוונציונליות. סביר להניח שבעקבות ארוע זה, יגבילו המארגנים את המשתתפים במקצה המפרשיות למפרשיות בלבד.

גד שמרון

ינקלביץ מגלאון – היקנה כושר אישי לקארטר ולפורד

המברק שהגיע למשרדי „מעריב" העלה ניחושים. נאמר בו: „גלעד ינקלביץ', לשעבר אלוף ישראל בקרב־עשרה, יחזור הביתה לישראל לביקור בין ה־22 באפריל ל־15 במאי. תכניתו „גופים בתנועה" – משודרת מדי יום למיליוני אמריקנים. לראיון עמו – נא להתקשר לטלפון מספר...."

התקשרנו. מסתבר שגלעד ינקלביץ' ותכניתו „גופים בתנועה" הם סיפור הצלחה מסחרר ב־E.S.P.N – תחנת טלוויזיה אמריקנית ה„נעולה" למשך 24 שעות ביממה על שידורי־ספורט.

מדובר בתכנית בת 30 דקות המשודרת מדי יום, ונושאה פיתוח כושר גופני בעזרת משקולות ואימון אירובי. גלעד הוא מפיק התכנית, ש„רצה" כבר מינואר 1985, האיש שביים אותה וגם מדריך בה, והוא נעזר באחותו עדה ובכמה „נערות מסך" לרקע.

גלעד ינקלביץ' (ביולי, בן 32), יליד קיבוץ גלאון, בן להורים יוצאי ארה"ב (וכיום תושבי רעננה), היה פעמיים אלוף ישראל ושיאן בקרב־עשרה (5934 נק') באמצע שנות השבעים, וקצין אימון גופני בבית־ספר לשריון. בעת ריצת אימון בת"א, פגש בסופר האמריקני **אריך סגל**, מחבר „סיפור אהבה", ותובב ריצת מרתון, וזה „שידך" לו במכתב המלצה את **רייפר ג'ונסון**, לשעבר שיאן העולם בקרב־עשרה. אחרי שחרורו מצה"ל יצא גלעד ללוס־אנג'לס, למד הפקת סרטים והתאמן באוניברסיטת U.C.L.A. פציעה מתמשכת בגיד אכילס – אילצה אותו לפרוש מתחרויות אחרי שנתיים.

לפרנסתו ולמימון המשך לימודיו – החל להדריך במכוני־בריאות, כושר גופני ומחול אירובי. השתלם במכונה של **ג'יין פונדה**, הנחשבת ל„כוהנת הגדולה" של המחול. משם עבר להדריך בבוורלי הילס, שם היה מאמנו האישי של כוכב הקולנוע, ו„מר עולם" **ארנולד שוורצנגר**, (בעלה הטרי של **מריה שרייבר**, בת לשבט הקנדים) כמו גם מאמנם של הזמר **אנגלברט האמפרדינג**, נהג המירוצים **ג'קי סטיוארט**, וכוכבי הקולנוע **ג'ון טראבולטה** ו**אוליביה ניוטון־ג'ון**.

ינקלביץ' לא הסתפק בכל אלה ויצא להדריך במכוני כושר בהונולולו, הוואי. הוא הוזמן לשפר את כושרם הגופני של כ־1000 משתתפי הקונגרס הבין־לאומי למנהלי חברות צעירים ו„העביד" אותם פעמיים ביום על כר הדשא בבית מלון מקומי. בסיום הקונגרס הציעו לו כמה מאנשי העסקים הצעירים לאפשר להם להקליט את שעוריו בקלטות וידאו. „או אז נדלק במוחי רעיון. החלטתי לנסות לייצר תכנית טלוויזיה ולכבוש את ארה"ב"... מספר גלעד ינקלביץ'. לדבריו – מסתכמת הכנסתו השנתית כיום במיליון דולאר.

את תכניותיו ואת הקלטות שלו, רואים גם בקנדה, במכסיקו, באיים הקאריביים ובהונג־קונג. בשנה הבאה הוא אמור למכור את הזכויות לתחנות שידור באירופה.

„קורסיסטים" מפורסמים אחרים אצלו היו הנשיאים לשעבר **בילי קארטר** ו**ג'ראלד פורד**, „שליח השלום" של הבית הלבן, **פיליפ חביב**, ו**פיטר יוברות** – האיש שמאחורי הצלחת המשחקים האולימפיים בלוס־אנג'לס.

60 יום בשנה עסוק גלעד בצילומים. בכל יום – שש־שבע תכניות. „אני מנצל את הנופים המיוחדים המאפיינים את הוואי – ג'ונגלים, ים ולאבה רותחת", הוא מסביר. כדי שהוא עצמו יהיה בכושר גופני העונה על הדרישות – הוא מכין עצמו לצילומים במשך ארבעה חודשים. „אני מתאמן כמו מתאגרף במשך כל שעות היום. בזמן הצילומים הגוף שלי פועל כמכונה."

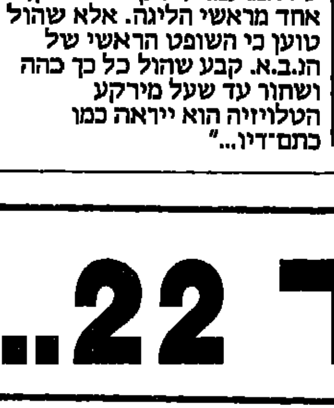

גלעד ינקלביץ'. שינסה לעשות את זה עם פרס, שמיר ואריק שרון...

בארבעה שידורים הופיע גלעד עם אמו, אורה, שמעולם לא עסקה באימוני כושר גופני. לפני שלוש שנים חלתה אורה ינקלביץ' במחלה ממארת, נותחה, ובמשך שנה קיבלה טיפולים כימותראפיים והקרנות. חלק מתהליך השיקום שלה היה בפעילות גופנית. „התחלנו בתרגילים קלים במשך חמש דקות בלבד. אמא לא היתה מסוגלת לעמוד על הרגליים. היום היא מתאמנת מדי יום כשעה וחצי, רצה בשפת־הים ואף מרימה משקולות. היא חזרה לעצמה", אומר גלעד.

באחת החופשות שעשה גלעד בניו־יורק – פגש צעיר שסיפר לו שהיה מובטל והתמכר לסמים. הוא ראה כמה משידורי הטלוויזיה של „גופים בתנועה" והחליט להתאמן. הציץ – ונפגע. תוך פרק זמן קצר נגמל מהסמים, והחל להדריך באחד ממכוני הכושר בניו־יורק.

באחרונה קיבל גלעד מכתב מאדם בן 60, שעבר ניתוח לב פתוח, ובו סיפר לו שרופאו האישי המליץ לפניו על כמה מתרגיליו של גלעד כפי שניראו בתכנית הטלוויזיה. „מאז" – כותב האדם – „אני מרגיש צעיר יותר, וחל שיפור ניכר בתיפקוד היומי שלי".

לכל המעוניינים: כרטיס הביקור.

גלעד, שביקר בפסח בישראל, מוכן לתרום את קלטות הוידאו של תכניתו לטלוויזיה הישראלית. „חשוב לי שכמה שיותר אנשים יעסקו בפעילות גופנית" הוא מסביר.

אם מישהו שם, בטלוויזיה, רוצה להתקשר אתו – הכתובת בכרטיס הביקור.

ברוריה ביגמן

„אתה שחור מדי ותיראה בטלוויזיה ככתם דיו"...

שופט־כדורסל אמריקני, כושי, תובע את ה־N.B.A בבית משפט בקנזס־סיטי, על פגיעה בזכויות האזרח – לאחר שהנהגת הליגה המקצוענית סירבה לקבלו לשורותיה, בטענה שהוא „שחור מדי".

התביעה הוגשה בידי **ג'סי הול**, שרכש נסיון של ארבע שנים בשיפוט בליגת ה־CBA החצי־מקצוענית, המשמשת גם חממה וזירת ניסויים לחידושים בחוקה ונתמכת בידי הנ.ב.א.

בכתב התביעה מציין הול, כי עבר בציון מעולה את מיבחן השיפוט וכמה מראשי הנ.ב.א. הודיעו לו כי על פי יכולתו וכישוריו הוא מסוגל לשפוט בליגה. אלא שסמוך למועד שנקבע לו תהופיע בזירה – קיבל הודעת סירוב: „אתה כהה מדי מכדי לשפוט בנ.ב.א"...

הנ.ב.א. טוענת בכתב הגנה כי שבעה מ־30 שופטי הליגה הם שחורים וטיעוניו של הול אינם מתקבלים על הדעת. „אנחנו עיוורים לחלוטין בנושא הגזעי ומה שמעניין אותנו זה כושרו של המועמד", טען **ג'די בטמן**, אחד מראשי הליגה. אלא שהול טוען כי השופט הראשי של הנ.ב.א. קבע שהול כל כך כהה ושחור עד שעל מירקע הטלוויזיה הוא ייראה כמו כתם־דיו..."

סוס צריך לתפקד גם אחרי 42 ק"מ

ספורט הרכיבה על סוסים קונה לו, בהדרגה, מקום ומעריצים גם בישראל. עדיין אין לנו מירוצים נוסח ה„דרבי" של אפסום או ה„גראנד נאשיונל". עדיין אין לנו היפודרומים למירוצים עם הימורים נוסח אמריקה – אבל אירועים שונים ומגוונים, ולא רק הסוסיאדה של עפולה – יש ויש.

לפני כמה ימים, במושב הבונים שליד עתלית, נערכה בפעם הרביעית תחרות סיבולת לסוסים. האירוע היה בחסות שר המשטרה חיים בר־לב, יו"ר עמותת הסוס הערבי בישראל.

מה התרחש שם? – המשתתפים יצאו לדרך של 42 ק"מ במסלול הררי קשה שעבר דרך ניר עציון, כרם מהר"ל, עין הכרמל וחזרה. בתחנה הראשונה, אחרי 15 ק"מ, נבדקו הסוסים הנושפים. שני וטרינרים, ביניהם ד"ר דב אוחובסקי, מדדו להם את הדופק, הנשימה ומצב הרגליים וקבעו מי מסוגל להמשיך ומי לא... הסוס – לא הרוכב.

„אם לאחר בדיקה חוזרת לא ירד הדופק ל־60־70 פעימות בדקה, הסוס נפסל", הסביר הוטרינר. „המטרה: להביא לכך שסוס המסיים מירוץ סיבולת כזה יוכל גם אחרי 42 ק"מ לתפקד כרגיל, כאילו לא זינק לדרך..."

היו שם רוכבים צעירים לצד מנוסים. נועם זוהר, 17, רוכב על סוס חמש שנים. האירוע שימש לו אימון לקראת „תחרות יוקרתית יותר שתהיה בגבעת־חיים", הסביר. שלושה חודשים, יום – כן, יום – לא, הוא מתאמן לקראת המירוץ.

יהודה אבני, 60, רוכב על סוסה ערביה אצילית וגזעית בשם „פרניה". „מירוץ סיבולת טוב לכושר הגופני של הסוס וגם של הרוכב", הוא מדגיש.

כללי התחרות קבעו כי הרוכבים חייבים להתייצב ב„תלבושת מקצועית" -- כלומר במכנסיים ארוכים, כובע מגן וחולצה – ולא כמו שרוכבים לשם הנאה, במושבים ובקיבוצים... על הסוס להיות כבן חמש שנים ואילו צעיר הרוכבים אינו יכול להיות למטה מ־15.

האירוע בהבונים אורגן בידי 60 מתנדבים, שנרתמו בהתלהבות גדולה להבטחת הצלחתו. הם נסתייעו בחובבי רדיו, שהעמידו לרשותם אמצעי קשר – וכך ידעו בכל רגע מה מתרחש לאורך המסלול.

והיתה שם גם דרמה: שאול וייל, חיפני שרכב על סוסה מחבצלת השרון – וגם ניצח במירוץ – החליק לפתע ונפל, סמוך לקו הסיום. הוא נקע את מרפקו, כאשר הסוסה מעדה עליו. וייל גם נחבל באגן הירכיים. אלא שהוא לא הסכים לוותר. קם, חזר ועלה על הסוסה והגיע לקו הגמר אחרי שעתיים ו־24 דקות. לאחר שקיבל את הגביע הענק, לצלילי מוסיקת קאנטרי ומידי ילדות בשמלות לבנות – הסכים וייל להתפנות לבית־החולים. האמבולנס הוזעק בעזרת חובבי הרדיו, כמובן.

היו שם גם מירוץ חביות, תחרות קשירת עיזים, הטלת פלצור (לאסו), מירוץ בירה ומשחק פולו – אבל זה היה רק הצד הבידורי של העניין, שלא הצליח לגנוב את ההצגה ואת החוויה מה„מסמר".

יונתן תללי

וטרינר בודק את הסוס. „אם אינו עומד בבדיקות – פוסלים אותו"

תינוק לפני מדלייה אולימפית בסיאול

התקשורת אוהבת אותה – ומלווה כל צעד שהיא עושה, בכל אירוע שהיא משתתפת. לפני כמה ימים, מול מצלמות הטלוויזיה בלוס־אנג'לס, היא קיבלה את פרס „ספורטאית השנה" (ל־1985...) בטקס מרשים מטעם הוועד האולימפי של ארה"ב. סיבה טובה לראיון ממושך.

מארי דקר־סלייני, הרצה למרחקים בינוניים וארוכים. אהובת הקהל בארה"ב. היא ובעלה ריצ'ארד מצפים ללידת תינוקם הראשון ב־1 ביוני. ההכנות לקראת האימהות לא קיררו את התלהבותה לקו'את שובה למסלול ולתחרויות ריצה

מארי דקר־סלייני. ביוני תהיה אם.

„אני רוצה לחזור בסוף אוגוסט. אבל הרופא אומר לא למהר, לא לתכנן", סיפרה. אולימפיאדת 1988 בסיאול תהיה לדבריה ה„דובדבן בקריירה שלי". לאחר הלידה ותתמקד במירוצי כביש מוגבלים, כדי לחזור בהדרגה לכושר. הרופא התיר לה, למרות הבטן, לעסוק בשחיה, תרגילי התעמלות אארובית (בהגבלה) ורכיבה על אופני הגלדיאטור שבביתה. עד לפני שמונה שבועות, בטרם חשה כאבים, עדיין רצה. „חששנו שהתינוק יוולד מוקדם מדי ולכן הפסקתי לרוץ. היה חשש אמיתי שהוא יגיח לאוויר העולם תוך כדי הריצה...", התבדחה.

בטקס הססגוני הוענק לאתלט ווילי בנקס, שיאן המשולשת, פרס „ספורטאי השנה". הוא מעסיק עצמו עתה בהמתנה דרוכה לקראת קבלת תוצאות הבחינות ללשכת עורכי הדין בקליפורניה. זו הסיבה שאין לו זמן להתבדח. הוא מתוח מאד – ומצפה כמו מארי לחזור במהירות לתחרויות. סיאול קוראת לשניהם.

„אבא, אני רוצה להיות אלוף עולם"

אנדי דאמיט (20) אקרובט על גלשן רוח ממינכן, היה חסר מזל בעת ביקורו בן שלושת ימים בישראל. גלי הים הגבוהים מנעו ממנו להדגים כל מה שהוא מסוגל לבצע על הגלשן בסגנון חופשי. אך גם כך, עם המעט שהדגים בים ועל החוף – הדהים.

דאמיט הובא לארץ לסדרת הופעת בידי חברת „ימית", בשיתוף החברה הגרמנית „קלפר" לייצור גלשני רוח. ה„רומן" שלו עם הגלשן החל לפני כחמש שנים, לאחר שראה בפעולה בנהר הריין את אלוף עולם בפעלולים (טריקס). אנדי ביקש מאביו שיקנה לו גלשן למטרה אחת ברורה: „ברצוני להיות אלוף העולם בטריקים", הכריז.

ב־1982 דורג שני באליפות גרמניה. ב־1983 זכה במדלית הארד באליפות אירופה. אשתקד נטל מדלית כסף ובאוגוסט „יילך" על הזהב. אחרי־כן יסתער על התואר העולמי.

ברוריה ביגמן

דגים במים וגם על המחבת

יותר מ־7000 צוללים מאוגדים בהתאחדות לפעילות תת־מימית בישראל. כולם אוהבים דגים, אך בנוסחים שונים. יש כאלה שמעדיפים לראות אותם בסביבתם הטבעית, בין הסלעים והשוניות, ויש כאלה שאוהבים לרדוף אחריהם עם רובה וצלצל ולראות אותם רוחשים במחבת עם שמן.

בשבת שחלפה התקיים במכון וינגייט הכנס השנתי של ההתאחדות. אחד הנושאים על סדר היום היה דיון בסוגיית הדיג התת מימי. „בים סוף אסור לחלוטין להכנס למים עם רובה", אומר רובי אביתר, רכז ההתאחדות, „אך לעומת זה, בים התיכון כל דיכפין יצלול וידוג. אנחנו מעוניינים להכניס סדר בעניין".

בדיון השתתפו מומחים שיציגו את מגוון הדעות על הדרכים לאהוב דגים. הביולוג רזי זגו סבור שהנזק שנגרם לאוכלוסית הדגים מדיג תת־מימי הוא שולי בהשוואה ל„טבח" מעשה ידם של דייגי הרשת והחכה. יש הגורסים שהדייגים התת מימים פוגעים בדגים דווקא במקומות המסתור שלהם, בין הסלעים, ולכן פגיעתם רעה.

„על כל מקרה, אנחנו לא מעוניינים לחוקק חוקים מגבילים חדשים", אומר רובי, „אלא למצוא את שביל הזהב שיבטיח שמירה על ערכי הטבע, ויעלה את רמת הבטיחות".

בכנס השנתי שמעו המשתתפים סקירה על התקדמות המו"מ המדיני עם מצרים (חופי סיני הם עדיין געגועים לחוויות צלילה שאין אפשריות בחופים כחול־לבן), הרצאה על גילוי ספינת העץ מתקופת בית שני בכנרת ועל ארכיאולוגיה ימית בכלל, מופע אור קולי, וכמובן היו בחירות להנהלת ההתאחדות.

גד שמרון

כדורגל +

א. טבק

גילי לנדאו. עוד כמה ס"מ...

גילי, נטול קורה...

המזל הוא חלק מהמשחק, אומרים האנגלים. עבור גיל לנדאו – השבוע בן 29 – זה לא כל כך נכון. וזו, כנראה, גם הסיבה שבתום העונה ייפרד מהפועל ת"א, שבה הוא משחק מילדות. האשמים האמתיים, לדברי גילי, הם... קורות השערים.

גילי הבקיע העונה רק שני שערים, ובשל כך איבד את מקומו בהרכב הראשון של הקבוצה. מחלוץ מצפים לשערים ואילו גילי פשוט שבת ממלאכה חשובה זו. מה לעשות, שניים־שלושה סנטימטרים מנעו ממנו הצלחה...

העובדות מדברות בעד עצמן. שישה כדורים נהדפו בקורות שערים. שניים במשחקים מול הפועל חיפה, שניים מול הפועל פ"ת, קורה אחת מול מכבי חיפה ואחת מול מכבי פ"ת.

כמה ס"מ נמוך יותר – לא רק שלהפועל ת"א היו יותר נקודות היום בטבלה. גם לגילי היה מובטח חוזה לעונה נוספת.

ואת ועוד: נוצר מצב הפאראדוכסאלי, לפיו הבקיעו שלושת חלוצי הפועל ת"א (שבתאי לוי, אלי יאני וגילי לנדאו) 9 שערים, בעוד שקשר הקבוצה,אלי כהן, הבקיע לבדו 8 שערים...

בנדורי: רק לא בשבת...

הגויים יוצאים מתוך הנחה שישראלים הם שומרי שבת, אפילו הם אנשי כדורגל. המקרה של מנהל נבחרות ישראל, אברהם בנדורי, מעיד על כך.

אברמל'ה בנדורי נטל חלק בהשתלמות מטעם פיפ"א בשוויץ, שנועדה למאמנים ולמנהלים. בסיום הקורס ביקש בנדורי לעשות את דרכו הביתה. זה היה בשבת. אך כאן ציפתה לו הפתעה. המארחים מפיפ"א אמרו לו כי הזמינו עבורו מקום לטיסה לארץ רק ליום ראשון. ברור היה להם כי בגלל השבת יימנע בנדורי מטיסה.

בנדורי לא סבל ביום שנותר לו. המארחים הזמינו עבורו חדר במלון־חמישה־כוכבים וכך נשאר ליום־כיף נוסף בציריך.

כפי שנמסר – לא מתכוון בנדורי לחזור בתשובה בעקבות „מקרה ציריך"...

אברהם בנדורי. יזכה בבירכת הרב פרץ...

דרושים: „קליברים"

הכדורגל הישראלי נמצא בנסיגה זה מספר שנים. לא רק בתחום הספורטיבי. גם בזירה הפוליטית. וזה לא בגלל שעסקני ההתאחדות רוצים בכך. במצב שנוצר – אין האנשים הנכונים מטפלים בנושא. מסיבה זו נכשלה ישראל בקונגרס אופ"א האחרון בפורטוגל.

למי שזכרונו קצר, אזכיר כי במוקדמות הגביע העולמי לספרד 82', שיחקה ישראל בבית אירופי בהדרכת המאמן ג'ק מנסל, ומיד לאחר מכן, במשחקים הקדם אולימפיים ('83) שובצנו שוב לבית האירופי, הפעם בהדרכת יוסף מירמוביץ'.

ההמשך, בתקופת כהונתו של חיים הברפלד כיו"ר ההתאחדות, היה שונה. ישראל שובצה באזור אוקיאניה. הנימוק: אירופה לא רוצה בישראל. נימוק זה היה קיים גם קודם לכן, אלא שאז, משום מה, לא שאלה פיפ"א את אופ"א...

מה קרה ומדוע חל פיחות במעמדה של ישראל בפיפ"א ובאירופה?

התשובה לכך פשוטה: בנוסף על הבעיות הרגילות המלוות הופעת ישראל בזירה האירופית, הגיעה גם פיפ"א למסקנה שהלחץ הישראלי אינו מספיק חזק ואפשר להזיזה לאוקיאניה מבלי שתקום צעקה גדולה. האנשים העוסקים בנושא האירופי לא הצליחו ליצור את הקשרים הדרושים עם מנהלי הכדורגל העולמי. אין לי ספק שהעסקנים הישראלים עשו כמיטב יכולתם להתקבל לאירופה, אך לטיפול באנשי פיפ"א דרושים אנשים בעלי עמדות גבוהות יותר בחיים הציבוריים. במלה אחת: קליברים.

כדי להמחיש למה הכוונה, אביא סיפור – שעד כמה שזכור לי הוא מתפרסם לראשונה.

ב־1978 לא התקבלה ישראל כחברה מלאה להתאחדות האירופית (אופ"א) מאחר שבקונגרס שנערך בתורכיה קיבלה רק 17 קולות. חסרו לה, בעיקר, הקולות של האי הבריטי.

בעקבות הכשלון היחסי בקונגרס – נפגש מיקה אלמוג, שהיה אז יו"ר ההתאחדות, עם מי שהיה שר החוץ משה דיין. אלמוג ביקש מדיין שיפעיל את השפעתו על הרוסים כדי לקבל את ישראל לאירופה. בלעדי תמיכה של הגוש הסובייטי – אין לנו כל סיכוי להתקבל ליבשת זו. תשובת דיין לאלמוג: „זה אפשרי – אך המחיר שניאלץ לשלם לרוסים אינו כדאי לנו"...

לא הייתי מזכיר סיפור זה אלמלא נוצר, ערב הקונגרס בפורטוגל, מצב שחייב את העסקנים הישראליים לפנות לסיוע הפוליטיקאים. עובדה שמדינות כספרד, פורטוגל, צרפת ואיטליה הצביעו נגד ישראל. בעבר הן תמכו בנו ובקונגרס בשנת 1978, חתמה צרפת על הפנייה לאופ"א לקבל את ישראל לשורותיה.

המדינות שהזכרתי לעיל גם חברות באינטרנאציונאל הסוציאליסטי, שם יש למפלגת העבודה, ובמיוחד לראש הממשלה שמעון פרס, מעמד נכבד. נראה לי כי ראשי מדינות אלה לא היו מסרבות לפניית ראש הממשלה אליהם בנושא זה. אך מר פרס לא פנה, כי איש לא ביקש ממנו לעשות זאת.

הצבעה בקונגרס בפורטוגל והתפלגות הקולות שם, מצביעים בבירור על כך שהדרג הפוליטי חייב להיכנס לתמונה ולעזור לטפל בנושא. עסקני ההתאחדות אינם יכולים להרים אותו. אין להם את הכוח הדרוש לכך.

מיקה אלמוג. שיחה עם דיין.

תשקיף:

המבקר יבקר בהתאחדות

מבקר המדינה עומד לערוך ביקורת בהתאחדות לכדורגל. חומר כבר הועבר אליו. הביקורת תתייחס לפעילות המוסד בשנים האחרונות. תגובות העסקנים לביקורת זו חלוקות. החדשים בתפקיד – שמחים לקראתה. הוותיקים יותר – לא כל כך...

★ הבלם ירון פרסלני, עומד לחזור למכבי חיפה בעונה הבאה. המאמן שלמה שרף הגיע למסקנה שפרסלני חזר (במדי מכבי פ"ת) ליכולת שתאפשר לו להופיע במדי האלופה. נראה כי מאחורי שיקול זה קיימת אכזבה מהבלם רפי אוסמו.

★ קבוצת ביתר ת"א, עשוייה לזכות בפרס נאה אם תעפיל לליגה הלאומית. מדובר בנסיעה לבופטוצואנה, מדינת החסות של דרום־אפריקה. ■

מייקל יפה. עד עכשיו היה ילד. חייל. חכו חכו אחרי השחרור... צילום: עודד מילשטיין

מייקל לא מאמין בשמות

מייקל יפה לא חושב שלתקשורת תהיה השפעה על עתידו. „אם אהיה טוב – אגיע לנבחרת, אפילו מהפועל כפר־סבא" ■ ילד טוב דרום־אפריקה. לא יודע למה עבר מהפועל הרצליה לכפר־סבא ■ „החתימו אותי על איזה טופס" ■

אלי קמיר

לא היה קל לקבוע עם מייקל יפה. עוד חודשיים הוא בבקו"ם, לקבל תעודת שיחרור ועדיין הכל כרגיל. חייל כמו כולם. „עקרונית – אשמח להיפגש אתך מחר", הוא מסביר לי אחרי הפעם העשירית שאני מתקשר. „אבל יש בעייה. אני כנראה בצבא עד שבוע הבא". בעייה. כדורגלן, ליגה לאומית, אולי אפילו כוכב. בצה"ל – שווה בין שווים. הרבה „חיילי כדורגל" לא יבינו אותו. „אתה יודע מה, מחר בערב אני שומר בין 9 ל־12. תבוא לבסיס. נוכל לדבר תוך כדי שמירה".

אז זהו. אנחנו בבסיס, איישם בארץ. מייקל, אני, ועוד איזו בלונדינית שדואגת שלא יהיה לו רע. לא עושה רושם שרע לו במיוחד. בכלל, אחרי שעה אתו – אפשר לחשוב שהכל מושלם אצלו. מבטא דרום־אפריקני ופנים של ילד עוטפים אותו בארשת של תמימות. אבל זו הטעייה. הטעייה גדולה.

אנחנו מתחילים לדבר על כפר־סבא, הקבוצה שלו. אין צורך לשאול אותו הרבה. זה כבר מוכן אצלו על הלשון. „הפועל כפר־סבא הוכיחה שלא משחקים שמות אלא שחקנים. בתחילת השנה לא צירפו אלינו שחקני־רכש בעלי שיעור קומה, כולם התייחסו אלינו כאל מועמדים לירידה, אבל הוכחנו את ההיפך. כפר־סבא משחקת כדורגל טכני, יפה לעין, ותוך כדי כך צוברת נקודות".

מייקל לא מאמין בשמות. הוא מאמין בתוצאות על כר הדשא. לדעתו שמות, יוצרת העתונות וזה אינו משקף בדיוק את מה שקורה בשטח. „בהפועל כפר־סבא יש שחקנים כישרוניים לא פחות מאשר בקבוצות אחרות במרכז הארץ, רק כאן הם רחוקים יותר מאור הזרקורים".

התקשורת לא תפריע

ההצהרות האלה של מייקל נשמעות כדברי מרירות ותיסכול של שחקן פרובינציאלי השואף להגיע למעלה. אבל זה לא כך. אבל את מה שיש למייקל להגיד מבחינה אישית הוא אומר, ולא עושה חשבון יותר מדי.

„לדעתי אני צומח בכיוון הנכון. התקשורת לא תהיה זו שתפריע לי להגיע לנבחרת. אם אהיה טוב – ישמעו עלי גם כשאני בכפר־סבא. עד היום היו גורמים שמנעו ממני להתבלט: שיחקנו בליגה נמוכה או נילחמנו על חיינו בלאומית. עכשיו, כאשר הקבוצה משחקת כדורגל חופשי – יותר קל להצליח. ברור לי היטב שאם הייתי משחק בקבוצה טובה יותר הייתי מגיע לפיסגה בקלות".

למרות המלים שלו כאילו היה מצליח יותר בקבוצה מפורסמת – מייקל אוהב את כפר־סבא. אין לו כרגע כל כוונה לעזוב את כפר־סבא. לפני ארבע שנים הוא הגיע מהפועל הרצליה ומאז טוב לו.

„היום אין לי שום כוונה לעבור לקבוצה אחרת. אני נהנה מכל יום בכפר־סבא". הוא נהנה. כך הוא מגדיר את זה. ואם כבר מזכירים הנאות – אזי לכסף יש משקל גדול ביותר ביחס להנאה שלו בקבוצת כדורגל. מייקל לא טיפש. הוא יודע שהוא צעיר, וכנראה גם טוב, ולשתי תכונות אלה יש מחיר. „הכסף חשוב לי מאוד בכדורגל. עד עכשיו קיבלתי פרוטות, אבל לא נורא. הייתי חייל, ילד, עכשיו כבר יצטרכו לשלם טוב".

יתרונות וחסרונות

הבחור מעריך את עצמו. על סכומים הוא מעדיף לדלג, אך נראה כי בראש כבר הכל ערוך ומוכן. „תיראה, כדורגל זה לא קריירה. כמה זמן עוד יש לי. עשר שנים? עדיף לנצל זאת כמה שאפשר". אני מבקש ממנו לנתח את עצמו מבחינה מקצועית. להסביר אולי למה הוא נחשב לאחד מן הבולטים בקבוצתו. גם פה, עושה רושם, אין לבחור כוונות להיות צנוע במיוחד. „או, יש לי הרבה תכונות חיוביות. ראשית אני כשרוני וזה הכי חשוב. חוץ מזה אני טכני, נייד, רואה משחק, בועט טוב, מוסר טוב, נוגח כשצריך, נלחם, בעל כושר גופני טוב מאוד, אוהב להתאמן ומשקיע את כל מה שיש לי". כשמגיעים לחסרונות הרשימה קצרה בהרבה. „לפעמים אני מתייאש מהר מדי וחיסרון נוסף הוא מיבנה גופי. לדעתי יש מקום להתחזק".

הכדורגל לא שינה את אורח החיים של מייקל. בילויים זה לא הצד החזק שלו וחברה קבועה עוד אין לו. „יש כל מיני ידידות אבל אין מישהי קבועה". בזמן הפנוי הוא משחק טניס ובפגרה הוא נוהג לצאת לדייג. „יש לי חכה עם רולר כזה, אתה מכיר..." הוא ספק שואל, ספק מסביר. כדרך אגב, ניזכר מייקל שגם פסנתר הוא השטח שלו. שש שנים הוא מנגן וכהחלט לא רע. „אמא שלי דחפה אותי לכל העניין".

לא רק המבטא שלו הוא משהו שונה. כל צורת הדיבור. לפעמים קשה להבחין אם הוא ציני, שחצן או סתם ביישן שאומר בתמימות את כל מה שהוא חושב. בכל מקרה – נאומים זה לא הצד החזק שלו. קצר ולעניין. אנחנו מדברים על מנטליות. מנסים להשוות אותו לכדורגלן הישראלי המצוי. הוא לא נשמע מאוהב בהשוואות האלה. „אומרים שאני שונה מבחינה מנטלית מהכדורגלן הישראלי. האמת שאפשר לקלוט את זה מייד. באופן אישי אני משתדל להסתדר ולהבליג על דברים מסויימים".

כרטיסים אדומים וצהובים הם לא במיוחד הצד החזק שלו. לטענתו – כל שנותיו מסתכמות באדום אחד, בעונה שעברה, שגם הוא לא היה בצדק, לדבריו. „שיחקנו נגד הפועל פתח־תקווה וציון יוסף בעט בי. לרגע איבדתי את השליטה העצמית ובעטתי באוויר. השופט הרחיק אותי. חוץ מזה אין לי אפילו כרטיסים צהובים".

מייקל רוצה להתקדם. אין לו כוונה להיות פעם שחקן־לשעבר שחי על חסכונות. האוניברסיטה אצלו היא משהו שיקרה ואולי אפילו בקרוב. לגבי חו"ל – קשה להבין מה בדיוק הוא מתכנן. גם הוא כנראה לא יודע. „בשביל לחשוב על חו"ל צריך קודם להגיע לשיא בארץ, וזה כנראה הנבחרת. אני מאמין שיש לי סיכוי להשתלב בתוך כמה שנים בהרכב הנבחרת ולהיות כמו אורי מלמיליאן או משה סיני, אבל בהחלט לא כרגע". כרגע מעניינת אותו כפר־סבא וההצלחה שלו. אט אט הוא הופך שם למנהיג. מלמיליאן חדש הוא אולי לא יהיה – אבל יצחק שום חדש בהחלט יכול לצמוח ממנו. ■

> ### „עדיף להיות קבור בכפר־סבא"
>
> מייקל הוא לא תוצרת הארץ. הבחור נולד ב־12 ביולי 1964 ביוהנסבורג, דרום־אפריקה. בגיל 8 עלה עם הוריו לארץ וחמש שנים לאחר מכן הצטרף לקבוצת הילדים של הפועל הרצליה. בגיל 18 הומלץ על ידי מאמנו, שרגא כר, לנבחרת הנוער, שם התגלה לאוויר הלאומיות. „מכבי נתניה והפועל ת"א רצו שאעבור אליהם – אבל בסוף עברתי לכפר־סבא בגלל קשריה עם הפועל הרצליה. עד היום לא ברור לי איך עברתי. ביקשו שאחתום על איזה טופס ולא ידעתי אפילו על מה. לא נורא. עדיף להיות קבור בכפר־סבא מאשר בהפועל הרצליה".

„קארלו" – הקמע הדני במונדיאל

„רוליגנים"

עמוד במוסף פירסומי לבגדי ספורט. הצבע: אדום־לבן וכמובן סומברו.

דנמרק, שרבים רואים בה את אחד מלהיטי המונדיאל הקרוב, אחוזה בולמוס של כדורגל ■ מיהם ה„רוליגנים" שלה ובמה ייחודם? ■ מי מוכר מה, לקראת גביע העולם? ■ כיצד הצליח כדור העור „לשגע" אומה שלמה?

אסתר אדלשטיין (קופנהגן)

חובבי הכדורגל של דנמרק הם ציבור מיוחד במינו, שספק אם יש דוגמתו בעולם. צעירים וקשישים „רלוקים" כיום על הנבחרת באדום־לבן, שהעלתה את דנמרק על מפת הכדורגל וממלאת את הדנים גאווה עזה.

אומרים שדנמרק תהיה אחד הלהיטים של המונדיאל במכסיקו. אוהדיה של הנבחרת מכנים עצמם „רוליגנים", כלומר „ביריונים שלווים". הם עושים כמיטב יכולתם להוכיח עד כמה הם ראויים לתואר המוזר הזה. את התלהבותם אין ה„רוליגנים" הדניים מפגינים בקולי קולות, במקהלה מדברת, בהתפרעויות או עם חצוצרות מחרישות אוזניים ביציעי האיצטדיונים, לשם הם מגיעים עם הנבחרת הלאומית – אלא בכך שהם מלווים אותה בנאמנות ובדבקות ממש כמו כלב נאמן לבעליו.

האוהדים הללו הצליחו להרביק את האומה הדנית השלווה בהתלהבות גדולה. ביום שבו משחקת הנבחרת הלאומית – דנמרק „הפוכה על פניה", אבל בצורה מאד מבוקרת...

ביום של משחק בין־ארצי, מגיעים לקופנהגן אלפי חובבי כדורגל מהפרברים ומהכפרים הנידחים ביותר. שוכרים רכבות ואוטובוסים מיוחדים – ומתייצבים באיצטדיון בבגדי ספורט בגווני ארום־לבן, כצבע הדגל הלאומי. רבים מהם אפילו מאפרים את פניהם בצבעים הללו. בתי העסק נסגרים בשעה מוקדמת. דנים רבים אינם מתייצבים באותו יום לעבודתם.

רחובות ריקים

כאשר מתקרבת שעת המשחק מתרוקנים הרחובות ומחלונות הבתים עולות שאגות צהלה ושמחה, השקת כוסות יין ובקבוקי בירה. קשה להאמין מה שמשחק כדורגל מסוגל לחולל אצל צאצאי הויקינגים השלווים והמופנמים הללו – כאשר נבחרתם מצליחה או כאשר היא מנוצחת. לאחר כשלון או אכזבה – יש ביניהם כאלו שמוכנים לשים קץ לחייהם וכבר היו כמה מקרים של התאבדות, בקפיצה מהקומה השביעית שלא לדבר על ניפוץ מכשירי טלויזיה שהוטלו בזעם לרחוב...

לקראת משחקי גביע העולם במכסיקו, נתפרסמו עתה כמה חובבי כדורגל דניים שפשוט מכרו את דירותיהם כדי לממן בכך את הנסיעה היקרה רק אבל עולה הון תועפות לבעליו.

התעשייה המקומית, מודעת לגאווה הלאומית הגואה עתה בגלל הכדורגל – התארגנה לקראת המונדיאל. למכסיקו הרחוקה. „רוליגן" – אוהד שרוף ונלהב – הוא תואר מחייב בדנמרק כבר עתה ידוע כי בשבועות הקרובים יוצף השוק בכובעים מיוחדים וכפפות צבעוניות שבהם מוחאים כפיים; במשרוקיות, מברשות שיניים תמתונים, חולצות ואביזרים אישיים ואפילו אינטימיים שונים, שעל כולם הוטבע הקמיע הדני, „קארלו" – ויקינג חובש כובע מיוחד ממנו צצות הקרניים המפורסמות. עשרות מפעלים רכשו את הזיכיון להטביע על מוצריהם את הקמיע הזה ובקרוב נראה אותם בשוק: מחזיקי מפתחות, פיסלונים, כדורים, כדוריים, בובות, מצתים בקבוקי יין, כוסות, ספלי בירה, קופות חסכון לילדים; בובות מתנפחות שקונים אותן רק בתנויות הפורנו – וכמובן תעשיית הבגדים הקלים, המתמקרת הקייץ בצבעים ארום־לבן.

קארלו" מחייך אליך כמעט מכל פינה ובעיקר מכל תחנת דלק. החברות שילמו סכומי עתק בעד הזיכיון להתפרסם בעזרת „קארלו". יצרני הצבעים הודיעו כי הקייץ יעלה הביקוש לצבעי שמן ופלסטיק ארום ולבן, כיוון שדנים רבים מבקשים להשתמש בהם לצביעת מכוניותיהם, דירותיהם ו...פניהם. בתי עסק רבים מכינים תצוגות מיוחדות בהן ייראה כדורגל וכמובן ישלטו בהן הצבעים ארום ולבן.

אל תחמדי...

המגזין הדני הגדול „דה גורר", מארגן את „שבוע מכסיקו" שיימשך שלושה שבועות ותכליתו ליצור אווירת כדורגל עליזה לשם קידום מכירות.

ידוע כי חנויות הטלוויזיה והוידיאו יעשו הקייץ עסקים טובים במיוחד – צופים עלייה במכירות בכדי 50 אחוז. דנים רבים רכשו לעצמם מכשירים נוספים לאלו שיש להם בבתיהם. מה שבטוח – בטוח.

בנוסף לכך הוצפו חנויות הספרים בספרים רבים על נושא הכדורגל: „כל מה שרצית לדעת על הרוליגנים", „היהלום הדני" (הודפס במאה אלף עותקים), „איך להגיע למונדיאל במכסיקו", „איך לזכות בתואר רוליגן". מדורי הספורט בעתונים הגדילו את מספר העמודים והם מוקדשים בעיקר לקדחת הכדורגל.

קונדיטוריות ובתי מאפה מיוחדים ללחם, הודיעו כי יכינו הקייץ עוגות בארום־לבן וכמובן לחמים בצורת כדורגל. תעשיית התקליטים הוציאה עתה לשוק שירי־הלל לנבחרת, בעקבות עלייתה למכסיקו. יצרני הבירה „קארלסברג" ו„טובורג" ישווקו במהלך המונדיאל משקאות חדישים – ועל הפחיות יוטבעו דיוקניהם של אלילי הנבחרת.

„כאשר שחקני הכדורגל שלנו 'מתגלגלים' על הדשא, הם מביאים לדנמרק יותר פירסומת מבית המלכות", טענו פקידים בכירים במשרד החוץ בקופנהגן. יחד עם הנבחרת הדנית תצא למכסיקו גם תערוכה מיוחדת שמארגן משרד החוץ הדני וזו תהיה תעמולה לבוא ולבקר בקופנהגן הנפלאה.

ה„רוליגנים" הפיצו עתה ברחבי דנמרק את הסיסמאות שלהם. בין השאר הן אומרות:

☒ אין לדבר עם בעל הבית בעת משחק כדורגל – מותר רק להאזין להערותיו.

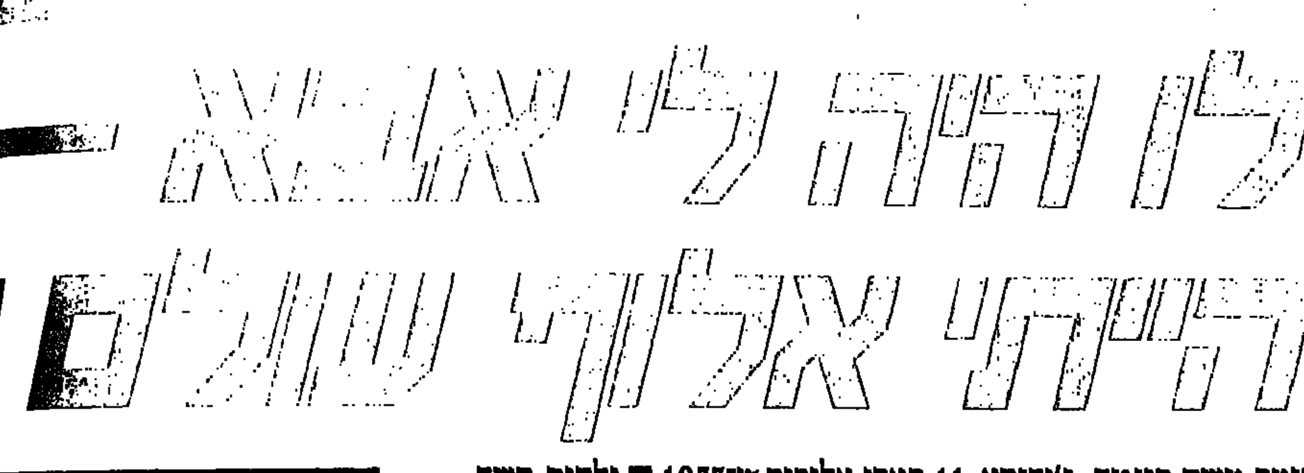
☒ רבע שעה לפני תחילת המשחק יש להשכיב את הילדים במיטותיהם ולהיפטר מבעלי חיים טרדניים, כדי להתמסר רק למשחק.

☒ חמש דקות לפני בעיטת הפתיחה יש להגיש לצופים שלושה בקבוקי בירה קרה ולזכור לחדש את המלאי בהפסקה.

☒ אל תחמדי את בעלך בעת המשחק.

☒ אל תתהלכי בלבוש מגרה, כדי שלא להסיח את דעתו ואת התרכזותו במסך הקטן.

☒ ביקורי חברים ובני משפחה וכו' עיקר ביקור החותנת – אסורים בהחלט ביום של משחק כדורגל. ■

לו היה לי אבא – הייתי אלוף עולם!

אומר משה פונטה, ג'ודוקא, 11 תארי אליפות מ־1977 ■ ילדות קשה. הורים שנפרדו. פנימייה צבאית ■ „נהגתי לחסוך בדמי נסיעה. לפעמים אכלתי חצי מנה פלפל" ■ החל את הקריירה במגרש הכדורגל, אך מישהו ייעץ לו להפנות את כוחו ומרצו למזרן ■ ההופעה הראשונה שלו באולימפיאדה (לוס־אנג'לס 84') הסתיימה בכשלון. אחרים היו פורשים. פונטה המשיך ■ בגיל 30, הוא מצפה להצלחה בסיאול 88' ■

אלכס פרלסמן

אם יבקש פעם במאי קולנוע עתיר כשרון ליצור מהדורה ישראלית מרתקת ל„ספורו של אלוף" – כדאי יהיה לו להתמקד בג'ודוקא משה פונטה. נתון הפתיחה שלו יהיה 11 תארי אליפות המדינה לבוגרים, אותם צבר „פונטי" מאז שנת 1977 (בשתי שנים נטל תואר כפול, במשקל 78 ק"ג ובמשקל פתוח). האחרון שבהם – בשלהי החודש שחלף. אבל מעבר לסטטיסטיקה היבשה, אפשר למצוא בג'ודאי מספר אחד של ישראל כיום גם דרמת חיים ססגונית, ולהצדיע לו אם הצליח להגיע למה שהגיע על המזרן, למרות התלאות המרובות שפקדו אותו מאז נעוריו.

אפשר לפתוח את הסיפור על הגבר החסון ויפה התואר בן ה־30 באותו יום מר של קרב הבכורה שלו במיסגרת אולימפיארת לוס־אנג'לס. זה היה גם הקרב האחרון. משה, פונטי בפי כל ידידיו ומכריו, פתח ברגל ימין את ההתמודדות מול הצרפתי מישל נובאק, מי שזכה מאוחר יותר במדליית הארד האולימפית. „עשיתי לו מייד קוקה ניתרון של שלוש נקודות – א.פ.), וזו היתה השגיאה הגדולה שלי. היתרון שהישגתי נתן לי עודף בטחון עצמי, וזה היה בעוכרי. נובאק, שהיה רגיל ליטול את היוזמה בקרבות שלו, קיבל כוח נפשי עצום מהיתרון שלי. 'הפיוזים עלו לו לראש'. ואז נכנסתי לתרגיל שהוא מתמחה בו. הוא זרק אותי על המזרן באיפון. פחות מדקה לאחר פתיחת הקרב סיימתי את השתתפותי באולימפיאדה".

מדליית כסף בבלגיה

דומה כי ספורטאים רבים היו מסיקים מסקנות לאחר כשלון כה צורב. אומרים שלום לזירה, במיוחד אם היו עד אז באמתחתם 10 תארים של אליפות לאומית. פונטי קורץ מחומר אחר. „הכשלון נתן לי את היכולת להמשיך להתאמן ולהתחר. אם הייתי מצליח בלוס־אנג'לס, הייתי פורש. מתוך ידיעה שהגעתי לשיא. אבל החלטתי כי אני חייב להוכיח שיש לי פוטנציאל להשיג הרבה יותר".

כפי שקרה לא פעם בעבר, שוב התאכזרו הנסיבות החיצוניות עם פונטי. זה שנה וחצי הוא סובל מדלקת תריפה בבירכו. הדלקת יצרה בו חשש פסיכולוגי מביצוע תרגילים מסויימים, באימונים ובקרבות. „בגללה אני מסוגל לתרגל רק כ־70 אחוז מיכולתי. היו מומחים שקבעו כי אהיה חייב לעשות ניתוח. בכל מקרה, יעצו לי להפסיק להתחרות. אבל הרצון העז להוכיח את עצמי גרם לי להמשיך. גם העירוד הנפשי העצום שמעניקה לי אשתי, גילה. כשאתה נשוי לבחורה נפלאה, שתומכת בך לכל אורך הדרך, אסור לך לאכזב אותה".

החודש שעבר הביא בחובו לפונטה את הערגה הספורטיבית, המשולבת בתהילה. כאליפות בלגיה הפתוחה, בה השתתפו יריבים ממדינות אירופיות, הוא נטל את מדליית הכסף. השיג 5 נצחונות, 4 מהם באיפון (הנוקאאוט של הג'ודו). קיבל גביע ענק של הספורטאי המצטיין בתחרות. כל זאת, למרות שהשתתף במשקל 86 ק"ג, לראשונה באירוע בינלאומי. עד אז, תיחר במשקל 78 ק"ג. לאחר מכן – מקום שביעי בתחרות היוקרתית של אליפות אנגליה הפתוחה. ולסיום – תואר האליפות ה־11 בארץ, לאחר נצחון בגמר על יוסי ברקוביץ'.

„מכיוון שהמשקל הקבוע שלי נע בסביבות 84 ק"ג, אני מרגיש מצויין. אינני צריך להוריד משקל לקראת תחרויות, כפי שהיה כשהתמודדתי ב־78 ק"ג. לכן אני חזק יותר בקרבות, ויש לי יתרון על אלה שמתמודדים אתי. אלה שמתחרים ב־86 ק"ג, הם בדרך כלל בעלי תנועות איטיות, ומתבססים יותר על כוח" – מסביר פונטי.

ההתחלה בכדורגל

נושא המהירות מחזיר אותנו 17 שנים לאחור. פונטה, שעלה לארץ (בגיל שלושה חדשים) ממאלאגה שבספרד, והתגורר עם הוריו בבאר־שבע, היה כדורגלן מצטיין בליגות הילדים והנוער שייסד אהרון בן־יעקב. חלוץ זריז, נחשב לבעל עתיד בכדורגל. חבריו לליגה, יעקב כהן, עובדיה צבי וחיים בן־שאנן, עשו אמנם קריירה על כר הדשא. אבל אותו תפס, כך בין יום, חיידק הג'ודו.

„היה לי עודף בטחון עצמי וכוח רב. המורה להתעמלות בתיכון בו למדתי, מקיף ג', הסביר להורי כי כדאי אנצל את כוחי. הלכתי להתאמן בג'ודו, אצל מוריס סמרג'ה".

עוד לפני שמלאו לו 16 שנים, נשלח לייצג את ישראל באליפות אירופה לתקוות צעירות, שהתקיימה בלנינגראד, בריה"מ. נוצח בקרב הראשון והיחיד שלו. „זו היתה נסיעה ראשונה שלי לחו"ל, ולא ידעתי בכלל מה קורה אתי".

שנה מאוחר יותר – אלוף הנוער של ישראל. אבל אז גם החלו התלאות. הוריו נפרדו, והוא עבר ללמוד בפנימיה הצבאית בחיפה. „הייתי נוסע לאימונים בוינגייט, או אצל גדי סקורניק בת"א. אבל לא היה לי תקציב ליותר מפעמיים בשבוע. לכן נאלצתי להתאמן בדרך כלל לבד, במדר"סיה של הפנימיה. תירגלתי על גומיות, ודימיינתי שהן היריבים שלי. הייתי רץ ועושה משקולות, הכל לבד".

תקופה זו היתה כירח דבש לעומת מה שעבר על משה בתקופת שירותו הצבאי. שירת כמר"ס בבסיס סמוך לבאר־שבע. „ארבע פעמים בשבוע נסעתי באוטובוסים לאימונים אצל יונה מלניק בפתח־תקוה. חוזר לב"ש עם האוטובוס האחרון מת"א, 'והולך הביתה ברגל, 6 ק"מ. כדי שישאר לי כסף לנסיעות, הייתי חוסך באוכל. פעמים רבות אכלתי רק חצי מנה פלפל. לא היה לי ממי לבקש כסף, כי אמא שלי גידלה 5 ילדים".

אגב, אמא פונטי עשתה עבודה טובה. בת אחת שלה עורכת־דין, אחד הבנים – סא"ל בצה"ל, וגם משה איננו קוטל קנים.

„אי אפשר להוכיח את התיאוריה שלי, אבל אני מאמין שאם היה לי אבא צמוד שהיה דואג לי כפי שאני רואה כיום את ההורים של התניכים שלי דואגים לילדיהם – הייתי, אולי, אלוף עולם" – הוא אומר ברגע של חשבון נפש.

טנדורי בתנור

כשהשתחרר מצה"ל, עבר להתגורר במעוז־אביב, שכונה סמוכה לת"א. ידידו בנפש, ולי אייזנברג, וכן יורם ספיר, אביו של הג'ודאי הצעיר רועי (אלוף הנוער), הקלו עליו את צעדיו הראשונים בעיר הגדולה. „הם התנהגו אלי כמלאכים".

במעוז־אביב פגש גם את גילה. היו חברים במשך שש שנים, ונישאו. גילה היפהפיה ואצילת הנפש, כיום בחודש השביעי להריונה, אבל נראית כמו..טויגי.

מכיוון שאביה של גילה פונטה, אהרון כהן, איש צוות־אויר ב„אל־על" עד לפני שנה, הינו בעל המסעדה ההודית „טאג' מאהל" ביפו העתיקה, למד משה את רזי המטבח ההודי. „אני חולה על עוף טנדורי בתנור ועל הגלידה המיוחדת".

אולי בעוד שנתיים, לאחר שישתתף באולימפיארת סיאול, וישיג בה נצחון או שניים, יחליט פונטי לזנוח את ענף הג'ודו. יפסיק להדריך במועדון שלו בגבעת־רמב"ם, באגודת מכבי גבעתיים, שם הוא יוצר בעצם ימים אלה כמה אלופים בדרך. יבקש לעשות קארייה כשף.

אבל עד אז, יהיה לו הרבה מה לומר על המזרן. ההתמדה הבלתי רגילה שלו, מבטיחה לו דרך סוגה בשושנים.

קורה שהצלחות ספורטיביות מוזקרות כמגדלור דווקא בשנתו השלושים של הבן־אדם. ■

גילה ומשה ב„טאג' מאהל". „מת" על טנדורי.

אורי אפק נפל בשבי של פונטה

מנכ"ל הועד האולימפי, אורי אפק, היטיב לתהות על קנקנו של משה פונטה. גם לפני שהותם הממושכת בכפר האולימפי של לוס־אנג'לס, עקב אפק אחר הקריירה הספורטיבית של הג'ודוקא השקרן. אמנם אפק משמש מעין פטרון לרבים מספורטאי הצמרת בארץ, אבל דומה כי במידה מסויימת הוא נפל שבי באופיו המיוחד של „פונטי". היתה נימה של הערצה בדבריו על האלוף.

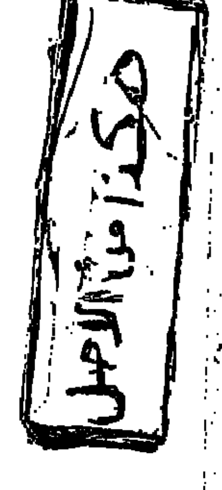
„לפונטי יש כוח רצון ברמת גבוהה ביותר. תכונה זו מאפשרת לו לחיות ולהתנהג למען הנצחון בזירה. היא גם מקלה עליו להגיע למשקל הרצוי ביום התחרות. אבל באולימפיארה, הרצון הכביר להצליח היה דווקא בעוכריו. הוא המתין שלושה שבועות לקרב שלו, הגיע לשיא המתח, וזה כבר היה מתח רב מידי. אם הוא היה מעט יותר אדיש, ופחות איכפתי, ההמתנה הממושכת לא היתה מזיקה לו".

אפק מגדיר את פונטה כמי שמאופיין ביושר וכבנות מעל לממוצע. „מעולם לא גיליתי אצלו דו פרצופיות. תכונות אלו יצרו יחסים מתוחים בינו לין מאמנו, יונה מלניק. פונטי לא האמין ביונה כמאמן, אבל בגלל יושרו הוא לא הסתיר עובדה זו".

על האלוף כספורטאי אומר המנכ"ל: „שום דבר בעולם לא יבוא אצלו במקום או על חשבון אימון". ועל האדם שבו: „הוא אישיות נעימה ביותר. נוהג לפרגן לספורטאים ממשקולות אחרים, תכונה נדירה אצל אלה העוסקים בספורט הג'ודו. במשלחת האולימפית, הוא היה אחד הספורטאים החיוביים ביותר שלנו".

ספורטאים רבים היו מאושרים לקבל חוות דעת כזאת מאפק.

פונטה במכון הג'ודו. מתאים ל„ספורו של אלוף".

هكذا فتن الاجيال

רוני רוזנטל וארי רוזנברג (מימין); ירדן רוזנברג וליאור רוזנטל מן העבר השני.

רוזנטל ורוזנברג הם שמות נרדפים למכבי חיפה ■ רוני וליאור רוזנטל מככבים במדי קבוצת הכדורגל שלהאלופה; ארי וירדן – בקבוצת הכדורסל של „הירוקים" ■ פגישה בסתם יום של חול על הכרמל, אחרי שבת, לפני אימונים שיגרתיים בכדורגל ובנבחרת הכדורסל ■ הרבה אוהדים, חתיכות. בקיצור: שמח ■ לרוזנברגים יש בעייה. רק חמישה משחקים כדורסל, לרוזנטלים אין. במגרש הכדורגל יש מקום ל־11 ■

יונתן הללי

„אנחנו שנינו מאותו... אותה קומה, אותה בלורית שיער... אותו חיוך... אותו..." – כמה מתאים הפזמון הידוע לאחים הכדורגלנים רוני וליאור רוזנטל לאחים הכדורסלנים ארי וירדן רוזנברג. כל הארבעה – „ירוקים" שרופים של מכבי חיפה.

אין זה מקרה ששני זוגות האחים משתייכים לאותה אגודה. רוני וליאור רוזנטל הגיעו למגרש הכדורגל בדיוק מאותה סיבה שארי וירדן רוזנברג הגיעו למשטח הפרקט של מכבי חיפה. הבית שבו התגוררו גובל עם המועדון בעיר הכרמל. „מהמרפסת יכולתי לשמוע את צעקות המאמן", אומר ליאור רוזנטל, „וכיוון שכך – נמשכתי באופן טבעי לאגודה. בגיל שהבנתי מה זה כדור – הצטרפתי לקבוצת הילדים של מכבי חיפה".

בדיעבד, משוכנע ליאור, הבחירה היתה מוצלחת מאוד. רוני מתערב בשיחה ומבהיר: „זה לא בגלל ההישגים של הקבוצה בשנים האחרונות. פשוט כיף להיות ספורטאי במועדון כמו מכבי חיפה. הסדר, האירגון, ההרגשה הטובה שמקבל הספורטאי במהלך פעילותו – חייבים להביא הישגים. מי שחשב לרגע שההישגים באו בגלל רכש או בגלל כסף, או בגלל הנהלה – זו טעות. אילמלא היכולת לאחד את כל הדברים הללו להרמוניה – לא היינו מגיעים למה שהגענו".

ארי רוזנברג, הכדורסלן, מסכים עם כל מילה של רוני. הוריו, דבורה וישראל, פעילים במועדון ואמא דבורה אפילו חברה בהנהלת האגודה.

לאחים רוזנטל ורוזנברג זו לא פגישה ראשונה. אי אפשר לומר שהם נפגשים פעמיים־שלוש בשבוע, אבל הרבה אירועים פרטיים מוצאים את הרביעייה הזו לא פעם יחד.

ארי: „אין לי הרבה חברים כדורגלנים, גם לא במכבי חיפה. רוני, ליאור ואני רן הם היחידים שאני נפגשים איתם משתי סיבות עיקריות. ראשית, הם באותו ראש כמו שלנו. שנית, אנו כמעט באותו גיל".

קשה היה ליזום פגישה עם הארבעה. כל אחד – והסיבות שלו. ארי רוזנברג נמצא בעיצומן של ההכנות עם הנבחרת למפעליה הקרובים. „אני כל השבוע בוינגייט, לא יודע איך אוכל להיפגש עם רוני וליאור" – אמר לי בשיחת הטלפון הראשונה. מנסה למצוא פתרון ומציע: „אולי בשעות הערב?", ארי: „נו, טוב. דבר עם רוני וליאור".

עם האחים רוזנטל זה לא הולך בערב. „אחר־הצהרים אנחנו באימון ואחרי זה אנחנו הרוגים" – אומר לי ליאור בטלפון.

מכאן לשם – הסכמנו על איזה בוקר, במסעדה על הכרמל, קרוב למקום מגוריהם. ארי מדייק ואומר כי ירדן בצבא, אולי יגיע, אולי לא. השעה כבר 10, את רוני וליאור לא רואים. ארי מנסה להרגיע. „קבענו והם יגיעו", הוא אומר. הוא עוד לא מסיים את המשפט והשניים מופיעים. עיניו של רוני מעידות כי מאז התעורר חלפו, בקושי, 10 דקות. „אני רוצה שוקו חם כדי להתעורר" – הוא אומר.

עד שזה מתחיל – ארי מחליף חוויות עם רוני וליאור על משחק השבת. החבורה הזאת מושכת תשומת־לב וההתקהלות סביבה גדולה. רואים גם כמה נערות יפהפיות. „מסתלבטים, אההה?" – זורקת מישהי לכיוון של רוני. ארי: „מי זו?". רוני: „תהרוג אותי, לא יודע"... מתפתחת שיחה קולחת. לא, לא בענייני ספורט. נשים. בשטח הזה הם לא פחות חוקים מאשר בספורט. זה מעניין אותם, הם נסחפים, אבל אני שם נקודה. „ספורט, ספורט" אני מבקש. עוד משפט אחד – ודי.

רק לא בשבת

ארי פותח בעניין לשמו נפגשנו. מספר כי את הקריירה הספורטיבית החל דווקא בהפועל הר־הכרמל. „ואז ראה אותי המאמן מרדכי („צ'וצ'ו") לדרמן והחליט כי מקומי במכבי. הגעתי למכבי ומאז לא עזבתי. עד מהרה הצטרף גם ירדן לקבוצה".

ארי והכדורסל הם כמו חקלאי ואדמתו. לא פעם מעידים חבריו כי הוא ואחיו ניראו מתאמנים בשעות הקטנות של הלילה. „חייבים לשמור על רמה ובלי אימונים זה לא הולך. לפני משחקים קובעים אני לא מסתפק באימונים הרגילים של הקבוצה. אני מתאמן לבד ושומר על כושרי".

למרות העיסוק הספורטיבי – ארי לא מזניח את ערכי החינוך שקיבל בבית. „אני לא נוסע בשבת ובחג" (ואמנם, בעת מחנה האמון של הנבחרת בגרמניה, לא נסע למשחק האימון).

ואם צריך לשחק בשבת?

– „לא צריך להיות פאנאט. אם יש אימונים או משחק חשוב הנערך בשבת – אז אין ברירה. אבל בעיקרון אני משתדל לא לנסוע בשבתות".

ואם יש משחק כדורגל טוב?

– „אז אני הולך ברגל. לפני שנה הלכתי לראות את המשחק של מכבי חיפה מול בית"ר ירושלים. יצאתי שלוש שעות לפני הזמן, הגעתי, ראיתי וגם נהניתי. יש משחקים הנערכים באמצע השבוע, ואותם אני משתדל שלא להחמיץ".

להבדיל מארי ומירדן – רוני וליאור כמעט ולא מחמיצים את משחקי הכדורסל של מכבי חיפה. „זה הפך לחלק מהפעילות הספורטיבית שלנו" – אומר רוני. „גם אני לא מחמיץ ועוד זוכר את המשחק שבו ניצחה מכבי חיפה את מכבי ת"א מסל של ערי גורדון. בכיתי אז מרוב שמחה", מוסיף ליאור.

לירדן דעה משלו על הכדורגל. „לי אין ספק שהכדורגל הוא ספורט מלהיב הרבה יותר מהכדורסל. האווירה במגרשי הכדורגל שונה בהרבה מזו שבכדורסל. הקהל שבא לכדורגל הוא רב, פעיל וגורם לשחקנים להשקיע את המקסימום במהלך התחרות".

הקרב על המקום

ירדן, בן 21, צעיר מאחיו בשנה, מתנשא ל־187 ס"מ, נמוך ב־4 ס"מ מארי. הוא מודע למציאות: „אני משחק בתפקיד של ארי. יכולתו של אחי ככדורסלן וכקלעי מצטיין ידועה, ואם אני צריך להילחם איתו על מקום בהרכב – אני בבעייה.

„במקרים שבהם אני נקרא מהספסל להחליף את ארי – עובר בי רעד. אבל אני מאמין שעם עבודה טובה, אוכל למצוא עצמי משחק לצידו של ארי. אחרי שחרורי מצה"ל אהיה פנוי יותר לאימונים ואוכל למצות מעצמי את המקסימום. אם אחרי שנה ארגיש שמקומי לא בקבוצה – לא אהסס בכל הקשור לעתידי בספורט".

הוא לא רואה את עצמו משחק בקבוצה אחרת. „זה פשוט לא בשבילי. אם לא אשחק במכבי חיפה – אבחר לי דרך אחרת ואפרוש מהכדורסל. ליגה ארצית, עם כל הכבוד, זו לא אותה ליגה רצינית

←

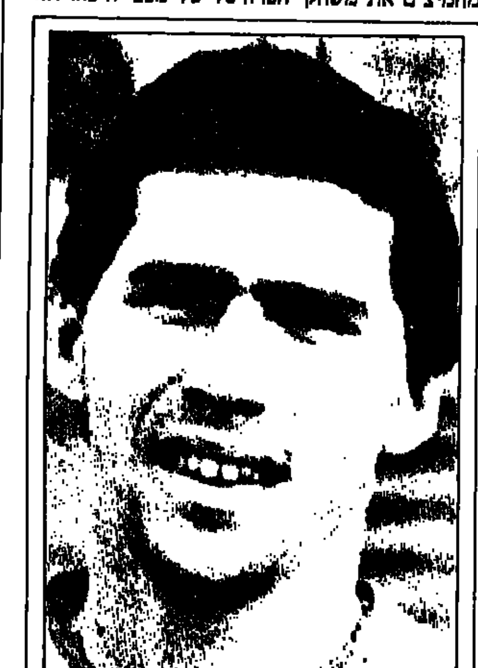
רוני רוזנטל

גיל: 22.5.
כדורסלן אהוד: מיקי ברקוביץ.
מאמן כדורסל אהוד: פיני גרשון.
מאמן כדורגל אהוד: שלמה שרף.
משחק זכור בכדורסל: מכבי חיפה – מכבי ת"א בחיפה, עם וילי סימס הגדול. ניצחנו בנקודה.
משחק זכור בכדורגל: הדרמה ברמת־גן, חצי הגמר, מכבי חיפה – מכבי ת"א 4-4. נכנסתי כשהיינו בפיגור ושער שלי העלה את הקבוצה ליתרון 4-3.
אכזבות: שער השיוויון של מכבי ת"א באותו משחק.
רגעי שפל בקריירה: תקופת מנסל, לא הייתי בין ה־16. ישבתי ביציע וראיתי איך נגמרת לי הקריירה בכדורגל.
אהבות: לישון.
דעה פוליטית: אין.

ליאור רוזנטל

גיל: 20.5.
מצב משפחתי: רווק.
כדורסלן נערץ: מיקי ברקוביץ.
מאמן כדורסל אהוד: פיני גרשון.
מאמן כדורגל אהוד: שלמה שרף.
משחק זכור בכדורסל: מכבי ת"א בגמר הראשון בגביע אירופה. יצאתי לחגוג אחרי הנצחון.
משחק זכור בכדורגל: מכבי חיפה – בית"ר ירושלים באליפות השניה. שיחקתי והייתי טוב.
שאיפות: להיות שותף מלא באליפות של השנה.
אישיות פוליטית: לבגין פינה חמה אצלי.

הרוזנים של חיפה

שהורגלתי אליה במשך כל שנות פעילותי. אין לי חשק לשחק כדורסל בשביל שיגידו שאני כדורסלן. זה לא זה".

הכושר – הוא שקובע

אצל משפחת רוזנטל הבעייה אינה מתמקדת בשאלה אם יש לשני האחים מקום בהרכב. הם משחקים בתפקידים שונים, ולדבריו של ליאור – „הכושר והיכולת במשחק הם שקובעים מי ישחק ומי לא. אני מקווה שכרגע אני בדרך הנכונה למצוא מקום טוב באמצע. כלומר, בהרכב. זה קשה, כרוך במאמצים רבים, אבל אני מוכן להשקיע במטרה לשמה אני עוסק בספורט והיא הצלחה מירבית".

הבעייה של ביקורת הדדית, כשמדובר באחים־שחקנים, מורכבת. „יש ביקורת. נשקר אם נאמר לך שלא. אבל זו נשמעת רק כשהדבר הכרחי", אומר ארי. „כשירדן עושה שגיאות ואני מבחין שהוא לא מודע להן – אני מעיר לו והוא מקבל. הוא הדין כאשר ירדן מעיר לי. אני שומע, מעריך ויודע לקבל את הערותיו".

העובדה שהם אחים לא באה, לדבריו של ארי, לידי ביטוי רק במשחקים. „אי אפשר להתעלם מכך שבאימונים אנחנו משתדלים לא לשמור אחד על השני. זה נראה לי מיותר לעורר מאבק משפחתי בקבוצה. כשאנחנו מופיעים בהרכב – זה רק מוסיף לנו בטחון".

רוני, על הנעשה במגרש הכדורגל: „כשליאור משחק איתי בהרכב – זה עושה לי טוב על הנשמה. הצלחתו חשובה לי לא פחות מהצלחתי. אבל פה צריך להרגיש שבמשחק עצמו אין סנטימנטים. כל אחד עושה את הכל למען הקבוצה ולמען... הצלחתו האישית. אחים אינם יכולים לפנק האחד את השני. זה לא מקובל בכדורגל מקצועני".

לא מדע מדוייק...

השיחה נקטעת לזמן מה. מישהו נכנס לבית־הקפה ובידיו עתוני יום א'. את החבורה מעניין, כמובן, מה נכתב במדורי הספורט. רוני לא מתגבר על הסקרנות ופונה לעברו: „אפשר להציץ לרגע?". עובר בריפרוף ומתעכב בסיקור המשחק של קבוצתו. מגניב מבט לעבר הציונים. ארי חסר סבלנות ומבקש לעיין במדור הכדורסל. קורא כל שורה. למקום מגיע חברו לקבוצה ולנבחרת, עדי גורדון. „עוד מעט יוצאים לרינג־יט" – מזכיר גורדון לארי, וזה יודע שעליו לסיים את הראיון. מתיישב במקומו, מוכן לקטעי הסיום. רוני עדיין שקוע בעיתון אחד, ליאור בשני.

ליאור: „איך זה שב'מעריב' קיבלתי 6, ב'ידיעות' 6 וב'חדשות' 4? אף פעם לא אצליח להבין את זה"...

אני מנסה להסביר לליאור שציון זה לא מדע מדוייק. כל אחד רואה את הכדורגלן במשקפיו הוא.

ליאור מסרב להשלים עם ההסבר. אני שואל לדעתו של רוני על הציונים. „לא אומר לך שזה לא מעניין. אבל כדורגלן צריך להבין שאם הוא עצמו אינו מסוגל בסיום משחק להעניק את הציון שהוא חושב שמגיע לו – פירושו של דבר שאין לו ביקורת עצמית".

באשר לתגובותיו של אחיו ליאור, מדגיש רוני: „כשאנחנו מדברים על המשחק – כל אחד מעביר ביקורת על יכולתו של השני. משתדלים שזו תהיה ביקורת מקצועית. בכל מקרה לא זכור לי שחרגנו מגבולות הטעם הטוב, גם כשהדברים שאמרנו אחד לשני היו קשים. אם אנחנו, כאחים, לא נדע לבקר את עצמנו בצורה תרבותית – מצבנו לא טוב".

יכולנו לדבר עוד כמה שעות טובות בענייני כדורגל, כדורסל, ספורט בכלל, משפחה, חברים, נשים ועוד – אבל עדי גורדון דואג להזכיר לארי: „צריכים לזוז". ארי עוזב, לא לפני שהוא מאחל לליאור ולרוני הצלחה: „חבר'ה, אנחנו זקוקים לאליפות השלישית".

הכדורגלנים מאחלים הצלחה לארי בנבחרת הלאומית.

כשאתה יושב ליד שולחן אחד עם רביעייה שכזאת – אתה מבין שלמכבי חיפה יש עתיד. ■

רוני רוזנטל. מבחן בנירנברג. כל האמת.

למי שהספיק לשכוח: בקיץ האחרון הוזמן חלוץ מכבי חיפה רוני רוזנטל להיבחן בשורות הקבוצה המערב־גרמנית נירנברג, מהליגה הראשונה. רוני יצא למבחנים למשך שבוע ימים. מדורי הספורט בארץ עקבו אחריו באהדה רבה. תוצאות המבחנים ידעו לספר על הצלחה רבה של רוני במדי הקבוצה מהבונדסליגה.

למה לא הצטרפת לנירנברג?

– „אחרי שבחיפה שמעו וקראו שאני מצליח, חזרתי לארץ והתחלתי בסידורים להצטרף לנירנברג. ראשי מכבי חיפה הפתיעו אותי כשדרשו בעבור שיחרורי סכומי עתק. העברתי את המסר לגרמנים ואלה נדהמו, ממש כמוני, מהדרישות. הגרמנים היו נחושים בדעתם שעל מכבי חיפה לסגת מדרישותיה המופרזות. בינתיים יצאתי עם הנבחרת למסע לאוקיאניה. המסע עם הנבחרת נמשך כחודש ואז, כשחזרתי, התברר לי שהגרמנים החתימו חלוץ אחר במקומי ב־30 אלף דולר, כעשירית מהסכום שביקשה עבורי מכבי חיפה"...

היתה שמועה שההצלחה הגדולה שלך בנירנברג בויימה על ידי אותו איש־קשר שיזם את המבחנים.

– „בוא ואספר לך סוד. במהלך שבוע האימונים שלי בנירנברג השתתפתי במשחקי־אימון רבים. הייתי בשיא כושרי. כבשתי בכל משחק 5, 6 ופעם אפילו 9 שערים. כשצילצלו עיתונאים מהארץ – ראג הסוכן שלי לעדכן אותם בכך שכבשתי שער או שניים. אני לא הייתי מודע לטקטיקה שלו, ובאחת ההזדמנויות, כשנשאלתי אני ע"י העיתונאים – אמרתי שכבשתי ארבעה שערים. מאוחר יותר הסביר לי הסוכן, כי על כל שער שאני כובש במשחק אימון בגרמניה – תעלה מכבי חיפה את הדרישה הכספית. 'תהיה צנוע' הוא אמר לי. מסתבר שהוא צדק. למרות כל אלה – לא ויתרתי על האפשרות שבעתיד אנסה שוב מזלי בכדורגל המקצועני באירופה".

ארי רוזנברג

גיל: 22.
גובה: 191 ס"מ.
כדורגלן אהוד: אבי רן.
כדורסלן אהוד: דורון שפע.
מאמן כדורסל אהוד: פיני גרשון.
מאמן כדורגל אהוד: שלמה שרף.
משחק זכור בכדורגל: גמר גביע בשנה שעברה, מכבי חיפה בית"ר ירושלים.
מאכלים: שוקולד.
תחביבים: הליכה.
אהבות: ים, גם בשבתות.
שאיפות: לשחק 35 דקות במשחק.
פוליטיקה: אין נטייה מסויימת. מודע, קצת פטפטן, מוצא חן בעיני.

ירדן רוזנברג

גיל: 21.
גובה: 187 ס"מ.
כדורסלן אהוד: דורון שפע.
כדורגלן אהוד: מישל פלטיני.
מאמן כדורסל אהוד: פיני גרשון.
מאמן כדורגל אהוד: שלמה שרף.
משחק זכור בכדורסל: מכבי חיפה מול מכבי ת"א, לפני שנתיים. נכנסתי בסיום, קלעתי סל חשוב, עדי גורדון הוסיף סל ועשינו היסטוריה כשניצחנו.
כדורסלן זר אהוד: קווין מגי.
משחק זכור בכדורגל: לעיתים רחוקות אני רואה כדורגל, אבל לפני ארבעה חודשים נהניתי במשחק של מכבי חיפה מול בית"ר ירושלים.
השוואה: הרמה האינטלקטואלית של הכדורסלנים גבוהה יותר מזו של הכדורגלנים, למרות שיש לא מעט טמבלים גם בכדורסל והרבה חכמים בכדורגל.
תחביבים: סרטים.
פוליטיקה: לא מעניין.

מאקאדו הנודד

הכדורסלן בן ה־35 של פילדלפיה 76', מתקרב ל־21 אלף נקודות בליגה, זכה כבר בתוארים רבים, אך איש לא הצליח לשבור את שיאו המיוחד: שיחק בשבע קבוצות! ■ ההתחלה היתה בבאפאלו, המשך בניו־יורק, בוסטון, דטרויט, ניו־ג'רסי, לוס־אנג'לס לייקרס ועכשיו – בפילדלפיה ■

בוב מאקאדו

אלכס דורון

בוב (רוברט אלן) מאקארו, כיום בפילדלפיה 76', מחזיק בכמה הישגים מרשימים – ומיוחדים במינם. ב־1973 היה „הרוקי של השנה" בנ.ב.א.; ב־1975 – „השחקן היעיל ביותר" (Most Valuable Player); ב־1974, 1975 ו־1976 היה „מלך הסלים" (עם ממוצע של 30.6, 34.5 ו־31.1 נקודות למשחק, בהתאמה); ב־1982 ואשתקד היה שותף לזכיות בכתר האליפות, עם לוס־אנג'לס לייקרס.

בנוסף לכל אלה מחזיק מאקארו, 2.08 מ', שיהיה בן 35 ב־25 בספטמבר ומתקרב ל־21 אלף נקודות בקריירה שלו כמקצוען, בשיא יחיד במינו בליגה המקצוענית: הוא השחקן היחיד שהופיע בשבע קבוצות שונות (!). זו הסיבה שמכנים אותו: „הנווד מס. 1 בליגה". „תמיד שיחקתי חזק ועבדתי קשה, אבל לא בכל מקום זה עלה יפה ואינני יודע מדוע", הוא נוהג להשיב לכל מראיין.

מאקארו למד במיכללת צפון קארולינה, אצל המאמן דין סמית (מאמן נבחרת ארה"ב לאולימפיארת 76'). ב־1972 נבחר לנ.ב.א. בידי קבוצת „באפאלו ברייווס" שהתחסלה. כעבור ארבע שנים ושלושה תארי מלך־סלים, נמכר לניו־יורק ניקס. משם עשה דרכו לבוסטון סלטיקס, דטרויט פיסטונס, ניו־ג'רסי נאטס, הלייקרס ועתה הוא בפילדלפיה 76', במעמד של „סוכן חופשי" (Free Agent).

בתחנתו הקודמת, בלוס־אנג'לס, נירכש בוב מאקארו במטרה אחת: לשמש מחליפו של הג'אבר הגדול, קארים. הוא הצליח בתפקידו ואף התחבב מאוד על ההנהלה ועל קהל הצופים. במיוחד תרם בניתוריו המדהימים ובמשחקו המסור. ברור היה כי הוא „שווה" הרבה, ואמנם – כמעט כל הקבוצות שבהן שיחק, עשו עיסקה טובה כאשר העבירו אותו לקבוצה אחרת.

ניו־יורק ניקס, למשל, שילמו בעדו כמה מאות אלפי דולארים וגם מכרו את ג'ון ג'יאנלי (שמאוחר יותר שיחק באיטליה); בוסטון קנתה אותו תמורת שלושה שחקנים מהסיבוב הראשון של ה„דראפט" ושחקן נוסף, ואחר כך השלימה את העיסקה הגדולה כשמכרה את תום בארקר. דטרויט קנתה אותו תמורת שני שחקנים מהסיבוב הראשון של ה„דראפט" הבא ועוד עיסקה מורכבת מאד שכללה את מ.ל. קאר, מיודענו מה„סאכרס". ללייקרס הגיע ב־81' תמורת מגוייס־חדש, מהסיבוב השני ב„דראפט" ועוד הרבה מאד כסף...

מאקארו התרגל כבר לקום מהספסל כדי לקלוע מנת־נקודות מספקת, לרוב בן שתי ספרות, עם שיעור דיוק של יותר מ־50 אחוז – ו„להניף" קבוצה מפיגור ליתרון.

גם לג'ורג' ג'ונסון מסיאטל סופרסוניקס, ריי וויליאמס מסאן־אנטוניו ודון ברואר מקליוולנד, קאוואלירס, היו מעסיקים רבים בקריירה שלהם. שלושתם שיחקו בשבע קבוצות כ"א – אלא שהם כוללים במניין הזה גם את הקבוצות שאליהם חזרו לאחר תקופה מסויימת, מקבוצה אחרת... וואס מאתיאוס מסאן־אנטוניו משחק בנ.ב.א. שש שנים והספיק כבר לשרת חמש קבוצות.

רק 38 משחקני הליגה כיום נשארו לשרת אותה קבוצה יותר מארבע שנים ברציפות ולא הוצעו למכירה. קארים עבדול ג'אבאר מהלייקרס ואלוואן אראמס מפניקס סאנס מחזיקים בשיא: 11 עונות רצופות באותה קבוצה ועוד ידם נטויה.

„הגדולים" רוצים להיות חופשיים

לא פחות מ־85 משחקני הליגה הם מעתה במעמד של „סוכן חופשי" – כלומר חופשיים להתקשר לכל קבוצה שתרבה במחיר. ביניהם מוריס צ'יקס וג'וליוס ארווינג מפילדלפיה וארטיס גילמור מסאן־אנטוניו. ד"ר ג'יי כבר הודיע כי העונה הבאה תהיה, כנראה, האחרונה שלו בנ.ב.א. ואילו גילמור מבקש למשש את השוק.

בין השמות המפורסמים יותר שבחבורת ה„חופשיים": וורלד ב. פרי מקליוולנד (הקלע מס. 1 בין ה„גארדים": ממוצע של 23.4 נקודות למשחק), ג'ורג' גרווין („אייסמן") משיקאגו, אוטיס בירדסונג מניו־ג'רסי, גאס וויליאמס מוואשינגטון, וואלטר רייויס מפניקס, דארל גריפית מיוטה (החמיץ את רוב העונה עקב שבר ברגל), טרי קאמינגס (19.8 נקודות בממוצע ו־8.5 ריבאונדים במשחק) ממילוואקי, קיקי וואנדווי מפורטלנד (מס. 6 בין קלעי הליגה (24.8 נקודות בממוצע: 1962 בסך־הכל), אדי ג'ונסון מהקינגס, אורלאנדו וולדרידג' משיקאגו, להיסאל תומפסון מהקינגס (מס. 8 בליגה בריבאונר, ממוצע של 9.6 למשחק ו־770 בסך הכל), וויין קופר מדנוור.

העונה הבאה תהיה האחרונה שבה תהיה קיימת המתכונת הנוכחית של מעמד ה„סוכן החופשי", בהתאם לאמנה שבין איגוד השחקנים להנהגת הליגה והנהלות הקבוצות. המתכונת תשתנה, בין השאר בעקבות התבוסה שנחלה ניו־יורק ניקס בבית־המשפט, בעת שניסתה לרכוש את אלברט קינג, אחיו של ברני הגדול ושלא שיחק השנה עקב פציעה), ולהתגבר על מיגבלת תיקרת השכר הקיימת בנ.ב.א.

שיאים ו„מלכים"

הקהל שטף העונה את האולמות – וסיכום העונה הרגילה מראה על שיא חדש במספר הצופים: מעל 11 מיליון (11,214,888 ליתר דיוק) שראו את המשחקים. לראשונה ב־40 שנות הליגה נפרץ מחסום 11 המיליון – וזוהי גם עליה ב־6.7 אחוז לעומת אשתקד. זו העונה השלישית ברציפות שקיימת מגמת עלייה מתמדת במספר הצופים, כאשר הממוצע למשחק הוא 11,893 צופים – לעומת 11,141 אשתקד. גם זה שיא.

נוסף לדומיניק ווילקינס מאטלנטה, שהוכתר מלך הסלים של העונה הרגילה (לפני הפליי אוף) עם ממוצע של 30.3 נקודות למשחק, ביל ליימביר מדטרויט, מלך הריבאונדים (13.1 בממוצע), הוכתרו שאר ה„מלכים" הבאים: מלך האסיסטים – מג'יק ג'ונסון מהלייקרס 12.6 בממוצע; אלוף חוטפי־הכדורים – אלווין רוברטסון מסאן אנטוניו 3.67 בממוצע; אלוף החוסמים (גגות) – מאנוטה בול מוואשינגטון 4.96 בממוצע; הקלע המדוייק ביותר מהשדה – סטיב ג'ונסון מסאן־אנטוניו עם שיעור דיוק של 63.2 אחוז; הקלע המדוייק ביותר בעונשין – לארי בירד מבוסטון 89.6 אחוז הצלחה; הקלע המדוייק ביותר בסלי־3־נקודות – קרייג הודג'ס ממילוואקי – 45.1 אחוז הצלחה.

שובו של ביילור

אלג'ין ביילור, מגדולי הנ.ב.א., ששמו חרוט לתהילת־עולם במוזיאון הכדורסל במסצ'וסטס, חוזר לליגה לאחר היעדרות של שבע עונות. לפני כמה ימים מונה כמנהל המבצעים של לוס־אנג'לס קליפרס – קבוצה המתייסרת כמעט מאז קיומה מזעזועים תכופים וחוסר הצלחה.

ביילור, בעבר מגדולי הלייקרס, כיכב בה 14 עונות (ושתיים במיניאפוליס ואחר כך בלוס־אנג'לס) ורשם במאזנו ממוצע של 27.4 נקודות למשחק (מעל 26 אלף נקודות) – הקלע מס. 7 בכל תולדות הליגה. הוא מחליף בקליפרס את קארל שיר, המנכ"ל שנרד עם הקליפרס מסאן דייאגו, לפני שנתיים.

ביילור, בן 51 כיום, הודח ב־1979 מתפקידו כמאמן ניו־אורלינס ג'אז (כיום יוטה) לאחר ששימש בתפקיד זה שלוש עונות עגומות מאד, שנסתיימו מבחינתו עם מאזן שלילי של 86–135. מאז עבר כסגן מנהל חברה לתקשורת.

הקליפרס לא עלו השנה לפליי אוף – בפעם העשירית בתולדות הקבוצה. ביילור, כך מקווים בלוס־אנג'לס, ידביק לה מקצת מהתהילה שציינה אותו, בימי תפארתו כאשר נחשב לאחד מגדולי שחקני הפנים בכדורסל המקצועני.

כהודעה לעתונות אמר ביילור: „תמיד ידעתי שאחזור לכדורסל: זה היה רק עניין של זמן. הכדורסל היה אהבתי הראשונה ואני סבור שיש לי יכולת הבחנה נכונה לגלות כשרונות. הקליפרס העניקו לי אתגר גדול".

מכוניות

אדוארד אטלר

כשרון טבעי

ג'ורג' קורשיא, אלוף 84', לא ניצח במירוץ־אשקלון השנה, אבל ממשיך להפגין עקשנות וייחודיות ■ ב„סיבוב הבא", בבאר־שבע, ב־30 במאי, יפגין מן הסתם את יתרונותיו הבולטים: טכניקה ואומץ לב ■

קורשיא ב„אלפא". למיקום הגרוע תרמו גם כמה אירועים לא ספורטיביים.

בין משתתפי הראלי־קרוס אשק־לון 86', בלטה דמות מיוחדת במינה ושונה משאר המתחרים: ג'ורג' קור־שיא, 25, נשוי לנתי ואב לילד בן חו־דש. ג'ורג', אלוף ישראל לעונת 84', הוא בעל כשרון טבעי שנתגלה לראי־שונה במבחנים למירוץ הבכורה בעפו־לה. ראינו אותו אז על מסלול שדה התעופה של עין־שמר, במכחן הסלא־לום שביצע ב„אלפטא 1600" שלו.

בתחילת תחרויות אשקלון נהג ג'ורג' ב„אלפא־סור TI" שרכש והכין במיוחד למירוצי המסלול. הצורה הדרי־ באמית והמרשימה של נהיגתו, סייעה לו שוב ושוב לגבור על מכוניות חז־קות בהרבה מה„אלפטא" שלו – והמ־כוניות המשופרות והמהירות יותר, נשארו מאחור.

בעונה שעברה ביקשה קבוצת „אל־פא רומיאו" מג'ורג' לנהוג ב„אלפא 33" 1300 סמ"ק, הרשמית של חברת „קאפריש". בעת המירוץ היא התפרקה, כמו מכוניות אחרות. הסיבה: מסלול המירוץ הותקן בצורה „חאלטוריסטית" והיו בו מהמורות ואבנים. ג'ורג' נותר ללא מכונית – מאחר שאת הפרטית שלו הרס נהג אחר. המזל זנח את קבו־צת „אלפא רומיאו"; גם ההשגים של המכונית השלישית בקבוצה – ה„ג'ולייטה" של אהוד לביא – איכזבו. חברת „קאפריש", יבואנית „אלפא" החליטה לנטוש את מסלול המירוצים – ולא שבה אליו עד היום.

האתגר הבלגי

באותו זמן קיבל ג'ורג' הצעה לשי־תף פעולה כנהג, בקבוצה ישראלית־בלגית המכינה את ה„טויוטה 1600" לתחרות מכוניות־סאלון בשם „24 השי־עות של ספא", בבלגיה. בתחרות זו, נהוגות המכוניות בידי שניים־שלושה נהגים, המחליפים מקומם ליד ההגה. קבוצת „טויוטה" זקוקה לנהג ישראלי נוסף, נהג „כחול לבן" אמיתי שהיה מבטיח לקבוצה מימון מאנשי עסקים ישראלים – בנוסף לתשומת הלב של כלי התקשורת המקומיים.

ג'ורג' נענה לאתגר – למרות שהיה ברור כי צורת התחרות בספא, 24 שעות ברציפות, אינה מבטיחה הצלחות לנהג־מתחיל, הרואה את המסלול בספא ונתקל בסוג זה של תחרויות, לראשונה בחייו – מה עוד שאת ההיכרות עמם הוא מתחיל כמ־שתתף, דווקא. מבחינתו של ג'ורג' דמה הדבר לקפיצה לאמבט מי־קרח.

הוא נסע לבלגיה, עבר שם קורס קצר וקיבל רשיון למירוצי־מסלול. השתתף במירוץ קצר, אך ה„גולף GTI" שקיבל, נתגלתה כזקוקה לשי־פוץ כללי. גם פרשת „התייסכנותו" לפרק זמן קצרצר מאחורי ההגה של ה„טויוטה", לא נסתיימה טוב: ה„טויטה" ירדה מהמסלול ושותפיו של ג'ורג', נהגים מנוסים ובעלי תושיה בענייני עסקים, החליטו להמשיך בתחרות בלעדיו. רצה הגורל – והם ריסקו את המכונית, כתוצאה מעייפות שפרקה אותם שעתיים לפני הסיום, בעוד ה„טויטה" שלהם מוליכה בראש בקבוצת המכוניות בנפח 1600 סמ"ק ואף מועמדת לנצחון.

עקשנות וחברים

גורג' חזר הביתה מאוכזב – אבל עם הכנה רבה יותר לנושא. מבחינתו, הכל החל עתה מחדש: פגש בחברים שהאמינו בו, בכוח לחימתו ובעקשנותו – וגם בטכניקה המצויינת שלו ובנס־ליטתו בהגה. אלו הם: חשמלאי רכב העובד כעצמאי במוסך המרכזי של „אלפא רומיאו" ומנהל המוסך הזה, אבישי עצמון. החשמלאי קנה „אלפא TI" והמוסך הרכיב לה מנוע 1300 סמ"ק משופר. המנוע היה שייך בעבר ל„ג.ת.ג" לבנה. ה„אלפא סור" פורקה לחלקים ואח"כ הורכבה מחדש. הושק־עה בה כל אגורה מצויה וכל שביב ידע שנצבר בתחרויות הקודמות. הכל המתינו למירוץ אשקלון הראשון, שפ־תח את עונת הראלי־קרוס 86' במסג־רת אליפות ישראל.

כצפוי, כל ה„אלפא סור" בקבוצת 1300 סמ"ק נוצחו בידי שתי המכוניות החדישות והבנויות במיוחד למירוצים: „פולו קאפ" 1300 סמ"ק של חיים רווה (מקום ראשון) וה„סאמבה ראלי" של אלוף אשתקר ג'קי זיית (מקום שני).

באופן בלתי צפוי הפסיד הפעם ג'ורג' קורשיא ל„אלפא סור" של אלי זלק ול„גולף 1300 סמ"ק" של ויקטור אסולין. למיקום תרמו גם כמה אירו־עים לא־כל־כך ספורטיביים.

אבל לקראת המירוץ הבא, על מס־לול באר־שבע, (30 במאי), אינני רואג למיקום של ג'ורג'. מסלול באר־שבע מהיר מאוד ויש בו עריפות לטכניקת נהיגה ולאומץ־לב בישורת הכפולה הארוכה ובשני סיבובים בעלי 180 מע־לות. ג'ורג' ניחן בהם. ■

היום שבו גוייל לאבן מרסר

סל נצחון במדי ישראל.

"הדבר הגדול שקרה לי בחיים היה היום שבו התגייסתי לצה"ל...זו לא הגזמה...אם יש משהו שמצליח לגרום לי להרגיש ישראלי – זה הצבא", אומר לאבן מרסר, הענק הלוחש החדש של נבחרת ישראל ■ איך הוא מרגיש במדים הלאומיים? "חבל שאני מרגיש כאורח. אורח מקובל אמנם, אבל בסופו של דבר רק אורח" ■ בן למשפחה שנפרדה, את אחיו ואחיותיו לא ראה מעולם. כל עולמו מתרכז באשתו ובבתו הקטנה. "אבל אני לא לא יכול לזכות בתואר 'איש המשפחה של השנה'. העיסוק שלי בכדורסל מונע זאת ממני" ■

מרדכי רוזנבלום

לקלוע את סל הנצחון במדי נבחרת ישראל. לאבן מרסר, חייל כדורסלן הפועל ת"א. איש משפחה. נשוי לשרון רייני קרים ("כל השם הארוך הזה – זו רק אשה אחת...") ואב לדיאן בת 3. לקלוע את סל הנצחון לנבחרת הלאומית, לאהוב את המדינה, להתאמן ולשחק בשאפתנות רבה במדים כחול־לבן

וככל זאת, באיזשהו מקום להרגיש חוסר שייכות. "כולם מנסים לעזור לי. החברים בנבחרת קיבלו אותי בצורה נפלאה. אני רוצה להשתלב ועושה את כל מה שביכולתי. אבל אינני יכול להשתחרר מההרגשה מוזרה התוקפת אותי לעיתים קרובות. הרגשה שאינני שייך לחבורה הזאת. אורח מקובל ואהוד אומנם, אבל אורח", הוא אומר.

נולד ב־13 בינואר 1958 ("מזל גדי, כלומר בחור טוב..." מחייך הענק), בעיירה קטנה בג'ורג'יה בשם

מטר. 80 אלף תושבים. גדל אצל סבתו [...] שנפטרו ואחר־כך עבר לקרובי משפחה [...] ההורים נפרדו. "לאמא היו עוד 6 בנות [...] בנים ובת. אבל אני לא היכרתי איש [...] גילה". זו, כנראה, הסיבה מאחורי [...] המשפחתית העזה שהוא חש כיום.

"אני אומנם חושב הרבה על המשפחה [...] שלי, אבל אינני סבור שהייתי יכול לזכות [...] 'איש המשפחה של השנה'. העיסוק שלי בכדורסל [...]

■ **שש שנים בהפועל ת"א לזורים – לא. אנחנו לא גרועים יותר מאחרים. הצרה היא שבהפועל התחילו להאמין לאגדה הזאת**

מאפשר זאת. אך זה חלק מחיי ולמרות [...] היטב את שרון ואת חוסר החיבה שלה [...] מתקשה לשנות עובדה זו", מרגיש לאבן.

מציל את ישראל...

חוסר השייכות בנבחרת, הדברים מטרידים רק את מרסר. הם צריכים להטריד את כולם. הדואים עצמם שייכים ל"משפחת הכדורסל" מרגיש בכך, על כן ממהר להרגיע: "ההרגשה המנקרת בי, אינה משפיעה כהוא זה על משחקי השאפתנות שלי לנצח. בכל משחק אני רוצה הטוב ביותר. לנצח בכל משחק. הנבחרת הקבוצה שלי ואני יודע היטב שאם נפסיד, יפגע לא רק בכדורסל בישראל, אלא גם מרסר. ואם להיות 'פייר', אני מאוד רוצה מרסר..." הענק ו־2.06 מטר – "הגובה שלי 6 ו[...] אינצ'ים") מחייך ומלטף את דיאן הקטנה.

חייל. איך צה"ל משתלב בהרגשה [...] שלי? "נוטי, הדבר הגדול שאירע בחיי היה [...] שבו התגייסתי לצבא. זו לא הגזמה. אם יש [...] שמצליח לגרום לי להרגיש ישראלי, זה [...] האווירה שם, ההרגשה שהתקבלתי בכל אחד [...] מישהו עצום. חייל כמו כולם. תראה, לא [...] שהנה כ"כ "לאבן מרסר ומציל את ישראל, אלא [...] אוהב את הארץ הזאת ורוצה לתרום", מסביר [...]

שנה שישית בארץ. בהפועל ת"א. כאשר [...] לכן, כ־10אוון. חשב לתומו כי ישחק שנה, [...] דולרים ויחזור הביתה. אחר־כך? "הגורל [...] מאמין בגורל". היא מצהיר ומוסיף: "אתה [...] לעזור לגורל שלך. לנסות לבחור את הדרך [...] והטובה. אבל בסופו של דבר, מה שהיה צריך [...] זה שיקרה".

יועץ להשקעות

במבט לאחור, לאבן מרוצה מעצמו ומכמה [...] עד כה. "עליתי דברים רבים וטובים ואינני [...] דווקא לכדורסל. לא הוכייה באליפות המדינה [...] אם לאבן הצליח בחייו. יש לי אשה [...] במקצועה) שאני מאוד אוהב והיא אוהבת אותי. [...] לנו בת נהדרת. קיימת הרמוניה משפחתית [...] לי. זה הרבה יותר חשוב", הוא מתוודה.

יוסי הררי על מרסר: צריך לבנות עליו

"מרסר הוא שחקן הציר הטוב ביותר בארץ. לדעתי הוא אינו מנוצל די הצורך ולא נא מכפיק לידי ביטוי. הוא גם לא מספיק אגרסיבי במשחק. כשהוא מקבל כדור ברחבת הסל – הוא בלתי ניתן לעצירה. כחור חיובי מאוד במישור הקבוצתי ויש להגיע למצב ששיטת משחק כל קבוצה תיבנה עליו".

המשפחה הקטנה של לאבן מרסר על הדשא. האשה שרון – והבת דיאן. צילום: עדי אבישי.

התייחסות שלו לכדורסל מיוחדת במינה. "פעם – הוא אומר – לפני הרבה זמן, היינו משחקים כדורסל כדי להנות. היום זה ביזנס. לא ספורט, עסק ממנו מתפרנסים רבים. חבל שזה כך, אך כאלה הם הדברים ואין מה לעשות בנידון".

שש שנים בהפועל ת"א. לא אליפות. לוזרים? "יש רבים במדינה שמאמינים בלוזריות של הפועל ת"א. כל כך הרבה מדברים על זה – עד ש...גם בהפועל ת"א התחילו להאמין לאגדה הזאת. אנו לא לוזרים. אנו טובים כמו כל האחרים. הבעייה היא באמונה. כאשר אנחנו לא מאמינים בעצמנו, איך נוכל לנצח?..." הוא שואל ואינו מצפה לתשובה.

לאבן ידוע ביחסיו הטובים עם הבריות. עם שחקנים יריבים וחברים. "השחקנים הטובים ביותר עימם שיחקתי בהפועל ת"א, היו מייק לארגי, ג'ון ויליס, וילי סימס, דני ברכה ובארי לייבוביץ'. השחקן החזק ביותר היה ללא ספק, ארל ויליאמס. שחקן ההתקפה הטוב ביותר הוא לי ג'ונסון והטוב מכולם – קוין מגי. אלה השחקנים הטובים שלי."

יום בהיר אחד, ייגמר לו גם הכדורסל (שרון תשמח ודאי...) מה יהיה אז? "יש לי מקצוע, עסקתי בו בחודשי הקיץ בארה"ב. אני יועץ לענייני השקעות ובורסה. זה מה שארצה לעשות אחרי הכדורסל. אם אשאר בארץ אשתדל לעסוק בכך ולמצוא עבודה במקצוע זה. אתה יודע מה? אולי כדאי שאתחיל כבר היום לטפל בשחקנים האמריקנים הנמצאים בארץ, להיות ה'ברוקר' שלהם. זה רעיון לא רע", הוא מגיד ראשו.

90 ק"ג על רגל אחת

לא להיות מאמן אחרי הפרישה? "לא. בהחלט לא. קשה לי להסתדר עם ילדים ונערים. כתחביב אולי זה נחמד להעביר לאחרים את הנסיון והידע שצברתי במשך השנים. אבל לא כמקצוע בחיים".

הוא ממהר להשיב.

בשנים האחרונות היו רבים מקרב מומחי הכדורסל בארץ, שציינו בהזדמנויות שונות כי לאבן מרסר היה מסוגל להשתלב בליגה המקצוענית הטובה בעולם, הנ.ב.א. – אילולא סבל מרגליו.

"אני לא מקבל את ההנחה הזאת, ואני יודע שקשה יהיה להוכית, כך או אחרת. הבעייה הגדולה שלי זאת הריצה. הרופא שלי בארה"ב הכין לי תכנית מיוחדת לעבודה עם מישקולות ואת העבודה הגדולה ביותר עושה עבורי נמרוד דרייפוס במכון שלו ב'הילטון'. אתה יודע? אני מסוגל להרים עם רגל אחת מישקולת של 90 ק"ג. אחרים מתקשים בהרמת המשקל הזה בשתי רגליים... אבל לגבי הנ.ב.א. – אני לא מאמין שהייתי יכול להשתלב בליגה הזאת".

איזו הקבוצה האהודה עליך בנ.ב.א.? "אני מצטער לומר לך, יותר נכון – אני גאה לומר לך, שזאת 'לוס אנג'לס לייקרס'".

ומי השחקן הגדול בכל הזמנים, לדעתך?

"ווילט (דה־סטילט) צ'מברליין". ■

מיקי: "לאבן – נכס"

"אם הייתי מאמן והיה עלי לחפש שחקנים לקבוצתי, אין לי ספק, מרסר היה בקבוצה שלי. מהבחינה החברתית הוא 'סופר'. היכולת שלו, החברתית והמקצועית, היא בבחינת נכס לכל מאמן.

"מהבחינה המקצועית, מרסר אחד השחקנים המסוכנים ביותר ברחבת שלוש השניות. אם הכדור מגיע לידיו הארוכות – אינני מכיר מישהו המסוגל לעצור בו. הטבעה מרהיבה ולפעמים גם עבירה המקנה לו נקודה נוספת.

מרסר הוא גם ריבאונדר הגנתי יוצא מן הכלל. נלחם היטב על הכדורים החוזרים. בהתקפה הוא חלש יותר, בכל הקשור לריבאונד. גם יכולת הקליעה שלו מטווח של שלושה מטרים, אינה טובה במיוחד, אך הוא מחפה על החסרונות הללו בהמצאות מעולה ברחבה.

מייק לארגי על מרסר: אני חברו הטוב...

"אני לא כל כך אובייקטיבי בעניין הזה. מרסר הוא הידיד הטוב ביותר שלי. אבל אני בטוח שאיש לא יערער על הקביעה שלי: מרסר הוא שחקן ההגנה הטוב באירופה!

"טיפוס שמאוד מתחשב בחבריו לקבוצה, משתדל לעזור ולסייע לכל אחד. אתה יודע, כאשר המשחק שקול, שלוש שניות לסיום – מרסר הוא השחקן שהייתי רוצה שיהיה בקבוצה שלי.

"אילו נתבקשתי להכין קבוצה – הראשון שהייתי מצרף היה לאבן. אחר־כך הייתי מחפש עוד שלושה כמוהו ואולי גם ג'ינג'י אחד חמימוג..."

עמוד זה מוגש ע"י גרין קארד

הריצפה הרב־תכליתית — KR 2000 — להיט באולמות הספורט החדישים

מאת: יואב עופר

חב' ק.א.ר מוצרי ספורט בע"מ, שהיא אחת המשווקות הראשיות של ציוד ספורט בארץ, השלימה השנה הקמתם של 12 אולמות ספורט בעלי איכות ייחודית, המתבטאת בכל שלבי הביצוע, החל מתכנון המיתקנים, מיקומם, ייצורם והרכבתם, כאשר הציוד מתקדם ביותר ועם מירב השכלולים כמו למשל, מיתקני סל עולים ויורדים, ומתקנים שונים למשחקי כדור. מאז הקמתה לפני כ-6 שנים, התמחתה החברה במיוחד בהקמת אולמות ספורט בסדרי גודל שונים והיא מייצגת את החברות המובילות בעולם לציוד ומתקני ספורט. בניית אולם ספורט כוללת גם את הרצפה היצוקה מפוליאורטן, שהיא רב־תכליתית (נקראת KR 2000) ואפשר לעשות בה אין ספור שימושים. היא מתאימה להתעמלות ומשחקי כדור ואפילו לריקודים. יש בה קפיצה והקפצה טובים והעובדה שמקבלים עליה 7 שנות אחריות מעידה אולי יותר מכל, על טיבה יוצא־הדופן. אין פלא, איפוא, שהריצפה הזאת שמקורה בהולנד, הפכה להיט מבוקש בכל אולם ספורט ראוי לשמו. חב' ק.א.ר בע"מ החלה להפעיל את שרותיה בשדה הספורט כמייצגת בלעדית בארץ של מולטן, אחת החברות הגדולות בעולם המייצרת כדורים לכל ענפי הספורט, (מחברה זו בלבד משווקים 30 סוגים שונים של כדורים), חב' מולטן מייצרת את ה'טנגו ברצלונה' (עבור אדידס). על כדוריה מקבלים אחריות מלאה לשנה. חב' ק.א.ר בע"מ משווקת גם את כדורי הטניס 'פן', שהם הנמכרים ביותר בעולם, ואת כדורי הרגל הגרמניים 'דרבי סטאר'. אלה כדורים באיכות גבוהה במיוחד המעפילה על כל האחרים. חב' ק.א.ר שלחה אדם מיוחד לביהח"ר בגרמניה כדי שילמד את רזי תיקונו של הכדור (החלפת פנימית וכד') וככך הפכה לחברה היחידה בארץ הנותנת שרות כזה ללקוחותיה. הדבר מתבטא לפעמים בהצלת כדור לקבוצה, שהפועל היוצא העיקרי שלה הוא החסכון בכסף (מניעת הצורך ברכישת כדור אחר שלא לצורך), יש בכך יתרון ברור. חב' ק.א.ר גם מייצגת את החב' ההולנדית ינסן-פרידסן שהם יצרני ציוד רויטר, הציוד התיקני לתחרויות להתעמלות מכשירים. הציוד של החברה הזו נבחר רשמית לאליפות העולם בהתעמלות בשנת 1978. ק.א.ר בע"מ מספקת את כל הציוד הספורטיבי (למעט ביגוד והנעלה) לכל מוסדות החינוך, אגודות הספורט, מועצות מקומיות ואזוריות, קיבוצים ועוד. הפופולריות הרבה לה זוכים שירותיה האמינים של החברה בין כל העוסקים בנושאי הספורט השונים בארץ, נובעת מן הגישה המאפיינת את אנשיה, האומרת שיש לפתור את הבעיות לפני שמסתכלים על השקל. מסתבר שלגישה הזאת יש קונים רבים שלמדו להעריך את מומחיותם המקצועית של אנשי חב' ק.א.ר בע"מ.

ק.א.ר, מוצרי ספורט בע"מ, שביל המפעל 1 תל־אביב, טלפון: 824434.

אולם ספורט משוכלל עם הריצפה — KR 2000

קיץ 1986

במהלך חודשי הקיץ הנופשים בטבריה והצפון אשר יפנו לבתי המלון ובתי העסק, באמצעות מדריך הקניות שיתפרסם, במועדון התיירות — מוסף גבר לענין ישתתפו בהגרלה שבועית של:

כרטיס טיסה ללונדון

בחסות חברת גרין קארד.

בעלי עסקים ובתי מלון המעוניינים להשתלב במבצע נא לפנות לטלפון: 03-296731, 204494

